

25 Kasım

Kadın mücadelesi ve örgütlenmesinin yakıcılığı

Kapitalist sömürü düzeni daha çok kadını toplumsal üretim sürecine çekmekte, bu da ezilen cinsin kurtuluşu sorununu işçi-emekçi kadının kurutulduğu sorunu, dolayısıyla emeğin sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu sorunu haline getirmektedir.

s.12-14

Kadına yönelik şiddete karşı tepki büyüyor!

Kadınlar tüm baskı ve teröre rağmen, kendilerine yönelik saldırılara sessiz kalmayacaklarını gösterdi. İşçi kadınların bu mücadelede ağırlığını koyamaması temel bir zayıflık alanını ve alanlarda yerini alması ihtiyacını ortaya koydu.

s.15

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete
ISSN 1300-3585
Sayı 2018 / 46
7 Aralık 2018 • 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Orta oyunu başladı, çay-simit hesabıyla asgari ücret belirleniyor...

İşçi sınıfı bu hesabı bozmalı!

3

Düzen muhalefetinin asgari ücretle imtihanı

Düzen muhalefetinin temsilcileri işçiyi önemsedikleri için değil, "etkin muhalefet" yapma imkânı buldukları için asgari ücret artışıyla ilgileniyorlar.

4

"Enflasyon düştü", peki ya hayat pahalılığı, kriz?!

Emekçilerin hayatını zindan eden pahalılığa son vermek, insanca yaşanabilir bir düzen sağlamak, ne AKP'nin ne de sermaye sınıfının umurundadır.

22

"Kaynayan cehennemler" ve "hazır cennetler"*

Geleceksizlik ve baskıdan kaçanlar için "hazır cennet" bulunmuyor. Göçmen karşıtlığının, faşizmin yükseldiği bir dönemde her yer bir cehennem.

Teslim Demir: Bir dava insanı - B. Nadir

s.16

Azak Denizi krizi... Emperyalistler arası nüfuz kavgası şiddetleniyor!

s.18

Orta oyunu başladı, çay-simit hesabıyla asgari ücret belirleniyor...

İşçi sınıfı bu hesabı bozmalı!

2019 yılında geçerli olacak asgari ücreti belirlemekte kendisini yetkili kılanlar bu ay karar verecekler. İşçilerin açlık sınırının altında, kaç liraya çalışacaklarına hükmedecekler. Peki, kimlerdir çay-simit hesabıyla kendilerini emeğe fiyat biçmekte yetkili ve etkili görenler?

Asgari Ücret Tespit Komisyonu sermaye hükümetlerinden, en çok üyeye sahip sendikadan (Türk-İş) ve patron örgütünden (TİSK) 5'er temsilciden oluşmaktadır. Hükümet temsilcilerinin buradaki rolü "arabulucu" olarak gösterilmektedir. Oysa Erdoğan hükümeti de dahil şimdiye kadarki tüm hükümetlerin sermaye hükümetleri olduğu bilinmektedir. Komisyona işçileri temsilen de katılımın olduğunu göstermek için sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanı gibi çalışan Türk-İş bürokrasisi de bu komisyonda bulunmaktadır. Yani bu komisyonda gerçek manada sadece işçiler yoktur.

Yaşananlar da göstermiştir ki çay-simit hesabıyla asgari ücret tartışması yapanların matematik hesabı, işçilerin yaşamsal gıdası için kaç çay içip kaç simit yiyebileceği sınırlarındadır. Onları çaya ve simide layık görenlerin kapitalist dünyasında işçi sınıfının tek varlık nedeni burjuvaları daha da zengin etmektir. 1993 yılında Bursa'da yaptığı bir konuşmada çay-simit-asgari ücret hesabı yapan ve zamanın hükümetini "sert ifadelerle eleştiren" Erdoğan, yaptığı açıklamada "Bu zalim yönetim, bu aziz millete bir bardak çayla bir simidi bile layık görmüyor. Bunların peşinden nasıl gideceksiniz?" demişti. Aynı Erdoğan'ın 2013 asgari ücreti için düşüncesi ise, "Bugün bu hesabı yaptığınızda, asgari ücret 804 lira. Beş kişilik bir aile üç öğün çay ve simit tüketse ihtiyacı olan miktar 450 lira.

11 yıl önce asgari ücret çay ve simide yetmezken bugün neredeyse asgari ücretin yarısı yetiyor" idi. AKP hükümetlerinde Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı olarak konuşan Faruk Çelik ise, "Asgari ücretle geçinilmez diye bir şey yok, geçinirsiniz. Ona mahkûmsanız 800 lira da büyük paradır" diyebilmişti.

Çay-simit hesabı yaparak asgari ücret belirleyen komisyonun sözde işçi tarafını oluşturan Türk-İş yönetimi ise bu mizansenin inandırıcı olması için masada bulunmaktadır. Üretimden gelen güçle değil, rica minnetle sendikacılık yapanların, yıllardır oturdukları sendika koltuklarından sermayeye koruculuk yapanların gözeteceği şey, elbette işçi sınıfının çıkarları olmayacaktır. Onların varlık nedeni sermayenin çıkarlarının korunmasıdır.

Alınmayan önlemler sonucu yaşanan iş cinayetlerinde ölen işçilerin tüm topluma fitrat diye kabullendirilmek istendiği, haklarını arayan işçiler için "ayaklar baş olursa kıyamet kopar" denildiği bu kapitalist sistemde elbette ki "ayak takımı" olarak görülenlerin, kapitalistleri zengin etmek, servetlerine servet katmak için açlıktan ölmemeleri gerekir. Ama daha fazlası değil! Kendileri beyaz çay içenlerin yaptığı çay hesabı elbette en ucuz, kalitesiz siyah çaya, çayın tozuna göre olacaktır. Sofralarında işçi ve emekçilerin adını bile bilmediği gıda ürünlerini, ejder meyvelerini tüketenlerin asgari ücret hesabının simide göre olması hiç de şartı değil. Hiç burjuvaların beslenme alışkanlıklarıyla emekçilerin beslenme alışkanlıkları aynı olabilir mi?

"DÜNYAYI İSTİYORUZ, KIRINTI DEĞİL!"

Bu kapitalist sistemde insan elinin

değdiği her şeyde emeği olan, bütün zenginliği üreten işçi sınıfını açlık sınırının altında bir yaşama mahkum edenler, kendilerini her şeye muktedir görmekte-dirler.

Sürdükleri sefada ve saltanatta itibardan tasarruf etmeyenler, sıra işçi ve emekçilere gelince alabildiğine cimrilik yapabilmektedirler. Hatta öylesine muktedirlerdir ki insan hayatından bile tasarruf yapabilirler.

Savaşlarda emekçi çocuklarını cephelelere sürenler, fabrikalarda sömürü çarklarının arasında öğütülmeye gönderenler kendi çocuklarına bu düzendeki tüm ihtişamı hediye etmektedirler.

Emekçi çocuklarını sadece kanı emilecek canlı meta görenler, kendi çocuklarını kurdukları aile şirketlerinin sahibi olarak yetiştirmekte, holdinglerine CEO yapmakta, damatlar da dahil neredeyse tüm aile eşrafını devletin ilgili kademelelerine getirmektedirler. Yoksul çocuklarını imam hatiplere razı etmek için geçmişte imam hatip okuduklarını gözü yaşlı anlatan bu zatı muhteremlerin çocukları her ne hikmetse eğitim kariyerlerini hep Avrupa'da, Amerika'da tamamlamaktadırlar.

Servet ve sefalet arasındaki uçurumun gittikçe büyüdüğü, toplumsal eşitsizliklerin daha da arttığı böylesine bir süreçte ne işçi ve emekçilerin insanca çalışma ve yaşama ihtiyacı karşılanabilir ne de asgari ücrete insanca yaşamaya yetecek bir oranda zam yapılabilir. İşçi sınıfı kendisi ve geleceği için siyasal bir kuvvet olarak mücadele sahnesine çıkmadığı, kendi örgütleriyle bu sınıf savaşımında aktif bir rol almadığı müddetçe kendisine ne kadar çay ve simit düştüğünü beklemeye devam edecektir.

İşçi sınıfı kendisi ve geleceği için siyasal bir kuvvet olarak mücadele sahnesine çıkmadığı, kendi örgütleriyle bu sınıf savaşımında aktif bir rol almadığı müddetçe kendisine ne kadar çay ve simit düştüğünü beklemeye devam edecektir.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2018/46 * 7 Aralık 2018 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tif. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

Düzen muhalefетinin asgari ücretle imtihanı

2019 yılı asgari ücretini belirleme görüşmeleri başladı. Milyonlarca işçiyi ilgilendiren görüşmeler, derinleşen ekonomik kriz koşulları altında gerçekleşecek. Mevcut koşullar, hemen her gün gelen zamlardan dolayı giderek alım gücü düşen ve yoksullaşan işçi ve emekçilerde büyük bir beklenti yaratıyor. Asgari ücret görüşmeleri aynı zamanda yerel seçimlerin öncesine geldiği için beklenti ayrıca artıyor.

İşçi sınıfı için olduğu kadar AKP ve diğer düzen partileri için de asgari ücreti belirleme süreci büyük bir önem taşıyor. Zira asgari ücretin 16 milyondan fazla işçiyi ve ailelerini ilgilendirdiği bir tablo söz konusu. Bu dönem yerel seçimler öncesine denk gelmesi de cabası. Neticede asgari ücretin belirlenmesi meselesi oy kaygısıyla istismar edilmeye açık bir konudur.

AKP iktidarı krizin faturasını emekçiye yükleyerek çözmek isterken aynı zamanda seçim öncesi popülist politikalarına da devam etmek istemektedir. İktidar temsilcileri, "İşçiyi enflasyona ezdirmemek" söylemine devam etmek için, enflasyon oranlarını düşük göstermenin "yaratıcı" yollarını arıyorlar. Düzen muhalefетinin temsilcileri de işçi ve emekçiyi önemsedikleri için değil, "etkin muhalefet" yapma imkânı buldukları için asgari ücret artışıyla ilgileniyorlar.

Özellikle CHP, asgari ücret tespiti için yapılacak görüşmeler başlamadan önce TBMM Başkanlığı'na bir kanun teklifi sunarak bu yönde taleplerde bulundu. Teklif, asgari ücretin 1 Ocak 2019 tarihinden itibaren geçerli olmak üzere 2 bin 200 TL olmasını, bu ücretin TÜİK tarafın-

dan hazırlanarak yayımlanacak Ücretliler Geçinme Endeksi'ndeki artış oranları ile milli gelirdeki artış oranları doğrultusunda arttırılmasını öngörüyor. Ayrıca asgari ücrette vergi yükünün kaldırılması ve kursiyer, çırak veya stajyer adı altında çalıştırılan işçilere de asgari ücret ödenmesi öneriliyor.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, kurulu düzenin "sol ayağı" olan CHP'nin işçi ve emekçilerin taleplerine yaklaşımı AKP'ninkinden farklı değildir. Bilindiği üzere CHP, tüm kritik süreçlerde düzen muhalefетinin yapması gerekenleri dahi yapmayı iktidara destek olan bir partidir. Bugün seçimler öncesinde seçmenlerine bir muhalefet partisi olduğunu hatırlatmak, işçi ve emekçilerde seçimler yoluyla bir şeylerin değişeceği umudunu diri tutmak adına meclise bu teklifi sunuyor. Hele ki meclisin tamamen anlamsızlaştığı bir ortamda sözüm ona "muhalefet" rolüne devam ediyor.

CHP'nin "emekçi dostu" rollerini

EYT'lilerin taleplerinde ya da taşeron kadro meselesinde de gördük. Ancak her zaman olduğu gibi göstermelik muhalefetle yetinilmekte, işçi ve emekçilerin sorunlarına gerçek çözüm yollarından, özellikle işçi ve emekçilerin sokakta hak arama girişimlerine destek olmaktan itinayla uzak durulmaktadır. CHP'nin söylemlerinde emekçilerin talepleri yer alsada pratiği başkadır. Bunun için CHP'li belediyelerde işten atılan işçileri hatırlamak yeterlidir. CHP'li Aydın Büyükşehir Belediyesi'nde sendikalı oldukları için işten atılan ve 5 aydır direnen işçiler bunun son örneğidir.

CHP sermaye sınıfının hizmetinde bir partidir. Her seçim öncesi TÜSİAD'la görüşerek politikalarına onay istemektedir. Düzen siyasetinin sol görünümünü sürdürmek, işçi ve emekçilerdeki tepkileri düzen içi kanallarda tutmak adına sosyal demokrasi her zaman için sermaye düzeninin tercih ettiği, yedekte tuttuğu bir seçenektir. İşçi ve emekçilerde biriken tepkilerin düzen dışına çıkma olasılığı

hepsinin ortak korkusudur. Ancak belirtmek gerekir ki Türkiye kapitalizminin tablosu gereği CHP sosyal demokrat bir parti gibi bile davranmamaktadır.

Aileleriyle birlikte düşünüldüğünde oldukça kalabalık bir nüfus oluşturan asgari ücretliler gerçeği sermaye düzeni açısından bir sosyal patlama dinamiği olarak önemli ve tehlikelidir.

Bu nedenle Erdoğan yönetimi bu süreçte, diğer konularda olduğu gibi, popülist politikalarının yanı sıra baskı ve zor aygıtlarını devreye sokarak yaklaşacakken, düzen solu da işçi ve emekçilerin hak isteme yollarını seçim sandıklarına, işlevsiz meclis koridorlarına sıkıştırarak, onları düzen siyasetine bağlayarak emekçilerin taleplerini istismar etmeye devam edecektir.

İşçi ve emekçileri bu konuda uyararak, bağımsız sınıf çıkarları doğrultusunda bilinçlendirmek ve örgütlemek görevi ise başta sınıf devrimcileri olmak üzere ilerici-öncü işçi ve emekçilerin sorumluluğundadır.

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) 3 Aralık günü yaptığı basın toplantısıyla asgari ücret talebini açıkladı.

Kriz koşullarında "fedakârlık" çağrıları ve "aynı gemideyiz" söylemleriyle asgari ücretin baskılanmaya çalışıldığına dikkat çekilen açıklamada Türkiye'de Asgari Ücret Tespit Yönetmeliği'ne de aykırı hareket edildiği, örneğin TÜİK'in geçen sene için Asgari Ücret Tespit Komisyonu'na sunduğu 1.894 TL rakamına riayet edilmediği ifade edildi. Türkiye'de asgari ücretle çalışanların oranının yüzde 40-50, Avrupa'da ise yüzde 7-10 ol-

DİSK: Vergiden muaf, net 2.800 lira ücret

duğu aktarılan açıklamada Türkiye'de asgari ücretin alım gücünün OECD ülkeleri içinde 18. sırada olduğuna, buna karşın cumhurbaşkanı ve başbakan maaşlarının asgari ücretin 25.4 katı olduğuna dikkat çekildi.

ASGARI ÜCRET MİLLİ GELİR ARTIŞININ HEP GERİSİNDE KALDI

2008 yılında 414 dolara karşılık ge-

len asgari ücretin bu yıl 302 dolara gerilediği de hatırlatıldı. Asgari ücretin milli gelir artışına göre hep geri kaldığı da anımsatılan açıklamada kadınların erkeklere oranla daha düşük ücret aldığı, teşviklerle asgari ücretin patronlara maliyetinin sürekli azaltıldığı belirtilen açıklamada şu talepler ortaya kondu:

- Asgari ücret hesabında uluslararası standartlara uyulmalı ve işçinin ailesi de

dikkate alınmalıdır.

- Asgari ücretin tespitinde bütün işçi konfederasyonlarına katılım hakkı sağlanmalı, asgari ücret ulusal ölçekli bir toplu pazarlıkla belirlenmeli ve uyuşmazlık durumunda toplu eylem hakkını da içermelidir.

- İşçi ve memurlar için tek asgari ücret saptanmalıdır.

- Asgari ücret tespitinde geçim koşulları ve milli gelir artışı dikkate alınmalıdır.

- Asgari ücret yıllık olarak hesaplanmalı, tümüyle vergi dışı bırakılmalıdır.

- Asgari ücret net 2.800 TL olmalıdır!

“Enflasyon düştü”, peki ya hayat pahalılığı ve ekonomik kriz?!

İmkani olsa havayı bile para karşılığında alınıp satılabilir bir “meta”ya dönüştürecek olan kapitalist düzende, halihazırda paralı olan en temel insani ihtiyaçlar giderek daha da pahalı hale geliyor. Bu hayat pahalılığı sanki bütün toplumu aynı şekilde etkiliyormuş gibi “enflasyon” da tüm toplumun gündeminde. Fiyatlardaki artış emekçilerin dilinden düşmüyor, öfke bileniyor. Sermayedarlar çıkıp enflasyonun yüksekliğinden yakınıyorlar, onların bir dediğini iki etmeyen AKP iktidarı sözde “enflasyonla topyekûn mücadele” ilan ediyor vs.

Herkese dokunuyor gözükken yüksek enflasyon, aslında toplumu oluşturan sınıfları farklı şekillerde etkiliyor. İşçi sınıfını sömürerek geçinen sermaye sınıfı ve AKP, elde ettikleri kârlarını korumalarının derdine düşmüş durumdadır. Diğer yandan sefahat içindeki yaşamlarını aynı rahatlıkla sürdürmeye devam ediyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçiler açısından ise durum “biraz daha” farklı. Hatta her yıl 2 bine yakın işçinin iş cinayetine kurban gittiği, intihar girişimlerinin yaygınlaştığı ve işsizliğin daha da arttığı düşünüldüğünde, ücretli emekçiler için mesele “temelden” farklı. Sermaye sınıfı zenginlik içerisinde yaşamaya devam ederken, emekçiler gerçek anlamda yaşam mücadelesi veriyorlar. Patronlar işçileri sömürerek sefa sürerken işçiler verdikleri emeğin karşılığını almıyor. Kısıtlı düzeyde aldıkları da hayat pahalılığıyla birlikte eriyor. Böylece mutlak yoksulluğu giderek derinleşen ücretli emekçiler sefalette sürükleniyor.

Özetle tüm toplumun hedefi ve isteği “enflasyonu düşürmek” gibi görünse de, sınıfsal farklılıklar ve çıkarların zıtlığı nedeniyle hedefler de ayrışıyor. Bu tabloda, AKP iktidarının enflasyona dair attığı adımları doğru anlamlandırmak, sonuçlarını buna göre hesap etmek gerekiyor.

“TOPYEKÛN MÜCADELE” HANGİ SINIFLAR İÇİN?

Enflasyonun toplumun tümünü aynı şekilde etkilemediğinin, sınıfsal çıkarlara göre durumun farklılaştığının altını çizdik. Tam da bu nedenle, emekçilerin hayatını zindan eden pahalılığı ortadan kaldırmak, insanca yaşanabilir bir düzen sağlamak, ne AKP iktidarının ne de sermaye sınıfının umurundadır. Onları

ilgilendiren, kâr edebilmek için ihtiyaç duydukları para kaynaklarına ucuz erişebilmektir. Yükselen enflasyon onların bu ihtiyaçlarını karşılamalarına engel olmaktadır; çünkü enflasyon yükseldikçe faizler de artmakta, krediler pahalılaşmakta ve kapitalistlerin ihtiyaç duyduğu ucuz finansmanı elde etmeleri zorlaşmaktadır. “Faiz lobisi” diye söylenen AKP şefi Erdoğan’ın “düşük faiz” serzenişleri de bundandır.

İşçi sınıfı ve emekçilerin duygularını, istemlerini, önyargılarını suistimal etmekte ustalашmış bulunan ve bunu da en etkili bir şekilde din tacirliği üzerinden yapan AKP iktidarı, bir yandan enflasyon sorusunda sermaye sınıfının çıkarlarını gözetken adımlar atarken, diğer yandan “toplumun tümüne hizmet ediyor” görüntüsünü korumaya çabılıyor. Sözde fiyatlarda indirimler; “topyekûn mücadele”, “2. kurtuluş savaşı” gibi çarpıcı laflar; fırınlara, soğan depolarına, marketlere “denetim”, “yerli/millî ürün” etiketleri gibi reklamvarî adımlar tam da bu doğrultuda atılan göstermelik adımlardır. Bu adımları, her türlü manipülasyon, demagoji ve sahtekarlık tamamlamaktadır. İstatistiklerin çarpıtılarak sunulması, işlerine gelecek şekilde hesaplama yöntemleri uygulama vb. her yol bu görüntüyü kurtarmak adına mubahtır.

Öyle ki bu üçkağıtçılık, OECD’nin son raporuna da yansımıştır. Raporda, ekonomik göstergelerin doğruluğunun ve standartlara uygunluğunun önemi Türkiye’ye bir kez daha hatırlatılmıştır. Bu manipülasyon kuşkusuz salt AKP’ye özgü bir sahtekarlık değildir. Bu; sömürünün, ücretli köleliğin ve çıkarları birbirine zıt sınıflar gerçeğinin üzerini örtmek zorundaki sermaye iktidarının doğasından kaynaklanmaktadır.

SERMAYENİN İHTİYAÇLARI UĞRUNA ATILAN ADIMLAR

Özetle AKP iktidarı, “topluma hizmet sunuyor” görüntüsü altında sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda adım atmaktadır. Nedir bu ihtiyaçlar? Öncelikle dışa bağımlı Türkiye kapitalizminin ihtiyaç duyduğu finans kaynaklarına erişebilmesi ve sermaye hareketlerinin piyasaya uygun bir şekilde sürebilmesidir. Bizzat AKP şefleri de emperyalist finans merkezlerinin kaygılarını gidermek adına bu

yönde vurgular yaptılar. Özellikle de 24 Haziran seçimlerinin ardından, yabancı sermayedarların önüne çıktıkları her türlü platformda buna uygun “piyasa dostu” vurgular yer aldı, yabancı sermayeyi ülkeye çağırıldılar ve hâlâ da buna devam etmekte.

Bu söylemlerin kısa vadeli bir sonuç vermemesi ve ABD ile Ağustos ayında tırmanan gerilimle birlikte TL’nin döviz karşısında değer kaybının daha da katlanmasının ardından Eylül ayında Merkez Bankası “piyasanın beklentisinden fazla” faiz arttırma kararı aldı. Böylece döviz karşısında TL’nin daha fazla kayba uğramasının ve dolayısıyla da enflasyonun daha da fazla yükselmesinin önüne geçilmek istendi.

Öte yandan, derinleşen krizin Ağustos ve Eylül aylarında ithalata ve üretime de belirgin biçimde yansımaları, ekonominin durgunluğa girdiğini gözler önüne serdi. Bu noktada AKP iktidarının bir diğer adımı, iç pazardaki durgunluğu ertelemek yönünde yine geçici bir adım oldu. Tüketimi teşvik etmeye, kısmi/geçici fiyat düşüşlerine imkan sağlamaya ve böylece de para-sermaye hareketlerinin durmasına engel olmaya dönük vergi indirimleri Ekim ayı sonunda hayata geçirildi. Bu adımın sermayenin talebi doğrultusunda hayata geçirildiğini, bizzat TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu, “Ekonomideki canlanma henüz istediğimiz noktada değil. Bu konuda son dönemde atılan adımlarla, vergi ve ÖTV’de indirimleriyle beraber inşallah pozitif yönde doğru gidişatın göstergesi olduğuna inanıyoruz” diyerek itiraf etti.

Ayrıca, hem döviz hem de uluslararası petrol fiyatlarındaki yükselişle birlikte Nisan ayından bu yana yükselen enflasyonun daha büyük bir sıçrayışının önünü almak adına Mayıs ayından bu yana akaryakıt zamları “Eşel mobil” sistemiyle ÖTV’den düşülerek gizli tutuldu.

Bunun ötesinde depo baskınları, fiyat kontrolleri ise daha çok görüntüyü kurtarmaya, diğer yandan da enflasyondaki daha büyük tırmanışların önünü almaya yönelik uygulamalardı. Zira Ticaret Bakanı Ruhsar Pekcan, bu denetimlerin sermayeye yaptırıma dönüşmediğini, “uyarı” niteliği taşıdığını birinci ağızdan ifade etti. TÜİK’in kendi rakamları da iddia edildiği gibi tüketiciye “aşırı fiyat”

yansıtma gibi bir durum olmadığını, hatta tam tersine tüketiciye yansıyan fiyatların olması gerekenden düşük olduğunu göstermektedir. Üretici fiyatlarındaki artışlara kıyasla tüketici fiyatları daha az artmıştır.

“ENFLASYON DÜŞTÜ” AMA...

Sonuç olarak AKP iktidarının sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda attığı adımların, hayat pahalılığını ortadan kaldırmadığı işçi ve emekçilerin yaşamındaki yoksullaşma ile ortaya serilse de AKP şefleri, “enflasyonda en kötü geçti, köpük gitti” söylemleriyle olumlu algı yaratma çabalarından geri durmuyorlar. Bununla birlikte, manipülasyon aygıtı TÜİK’in, toplumu oluşturan sınıflardan hangisinin “alışveriş sepetini” yansıttığı belirsiz olan enflasyon rakamları, Kasım ayında aylık fiyatlarda düşüş yaşandığına işaret etti. Bunlar “enflasyon düşecek” beklentisi yaratma eğiliminde olsa da gerçek yine görüldüğü gibi değil.

Sermaye devletinin para politikasını ‘belirlediği’ ileri sürülen Merkez Bankası fiyat düşüşünde esas etkenleri vergi indirimleri, döviz ve petrol fiyatlarındaki düşüş ile ‘iktisadi faaliyetlerdeki gerileme’ olarak sıraladı. Yani, hem uluslararası gelişmelerin hem de ekonomideki krizin fiyatlarında düşüşe yol açtığını kabul etti.

AKP iktidarının manipülasyonlarına prim vermeyen iktisatçılar da atılan adımlara karşın Kasım ayındaki düşüşün sınırlı kaldığını ve geçici olduğunun altını çizdiler. Buna ek olarak, sermayenin ucuz finansman ihtiyacını karşılamak için AKP iktidarının yeni adımlar attığına değinen iktisatçı Uğur Gürses, faizlerin ‘yapay’ olarak düşürülmeye çalışıldığına işaret etti. Gürses, bunun döviz ve enflasyonda yeni bir tırmanışa yol açacağına, 1994 krizinde benzer adımların çöküşle sonuçlandığına dikkat çekti.

Kasım ayı enflasyonunun açıklandığı gün uluslararası alanda yaşanan gelişmeler ise Türkiye kapitalizminin “olumlu görüntü”den ziyade ne kadar hassas olduğunu gözler önüne serdi. Merkez Bankası’nın enflasyondaki düşüşte belirleyici olarak gösterdiği uluslararası petrol fiyatları Haziran’dan bu yana en sert yükselişini kaydetti. Bu ise TL’nin döviz karşısında tekrar değer kaybetmesini tetikledi. Petrol ithalatçısı dışa bağımlı Tür-

kiye kapitalizmi açısından enflasyondaki “olumlu” görüntünün oluşmasındaki temel etkenler bir anda tersine dönerdi.

Tersi yöndeki bu hareketlilik şu an geçici olsa da Türkiye kapitalizminin krizi açısından “olumlu” hiçbir tablonun olmadığı açıktır. Aksine, Türkiye kapitalizmi emperyalist hiyerarşide ‘zayıf halka’ konumunu korumaktadır. Emperyalist finans merkezlerinin ve kurumlarının değerlendirmelerine “Türkiye’de dış şok riskinin sürdüğü” ifadeleriyle de yansıyan bu durum, ekonomik göstergelerdeki geçici “olumlu” sinyallerin aldatıcı olduğuna işaret ediyor.

SERMAYE VE AKP ÇÖKÜŞÜ BEKLİYOR, BUNA HAZIRLANIYOR

Göstermelik söylem ve demagojiler bir kenara bırakıldığında AKP şefleri ve Türk burjuvazisi de esasen bunun farkındadır. Sermaye sınıfı ve AKP yüksek enflasyonun da ötesinde “iktisadi faaliyetteki zayıflama” dedikleri gerçeği kabullenmiş durumdadır. Tümünün açıklamaları, ekonomik krizin 2019 boyunca süreceği noktasında birleşmektedir. Ve sermaye sınıfı, kendilerine hizmet etmeye yeminli Erdoğan ve AKP’si ile kendi sınıflarının çıkarları için atacakları adımlara odaklanmaktadır.

Bunun son göstergesi “işsizlik maaşı başvurusu kolaylaşacak” yalanıyla sunulan torba yasa teklifi olmuştur. Yasa tasarısında, işsizlik maaşı başvurusunda esaslı bir engel oluşturan ‘120 gün çalışma zorunluluğu’na dokunulmazken, yalnızca bu süreçte sigorta primlerinin yatmış olması zorunluluğu göstermelik olarak kaldırılıyor.

Torba yasanın diğer maddelerinde sermayeyi kurtarmaya dönük kriz önlemleri dikkat çekiyor. Bunlardan en çarpıcı olan, tasarının 22. maddesinde “finansal sistemin bütününe yayılabilecek bir kriz” uyarısında bulunulmasıdır. ‘Finansal İstikrar ve Kalkınma Komitesi’ kurulması öngörülen madde ile, böyle bir kriz durumunda sermayenin demir yumruğu Erdoğan’a da müdahale yetkisi veriliyor.

Hayat pahalılığı üzerinden öfkesi bilenen işçi sınıfı ve emekçiler açısından AKP ve sermayeden bir şey beklememek gerektiği, bu torba yasayla ayrıca bir kez daha ortaya serilmektedir. Kriz koşullarında sefa süren sınıflar, bu zenginliklerini korumak için ‘çöküş’e hazırlanırken, aynı tasarıda “işsizlik maaşı” için göstermelik bir adım atılıyor. Bu, AKP ve sermayenin işçi ve emekçileri esasta daha fazla sefaletle nasıl sürüklediğini açık bir şekilde dışa vuruyor. Zaten yoksulluğu pekiştirip emekçileri “yardıma muhtaç etmek”le övünen bir iktidardan başka ne beklenebilir ki!

Kızıl Bayrak’a Efrîn davasında ilk duruşma

Kızıl Bayrak Yazışları Müdürü Ersin Özdemir’e Efrîn işgaline ilişkin 16 Şubat 2018 tarihli gazetede yer alan yazı ve haberler ile Ulaş Bardakçı’yı anmak gerekçesiyle “PKK/KCK, YPG ve DHKP/C propagandası yapmak”, “Zeytindalı operasyonunu gayrimeşru göstermek” iddialarıyla açılan davanın ilk duruşması 4 Aralık’ta görüldü.

Çağlayan’daki İstanbul 13. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen duruşmada; iddianamenin baştan savma olduğuna dikkat çeken Özdemir, iddianamede gazetenin isminin “Kızıl Bayrak” yerine “Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak” olarak yazıldığını, bahsi geçen yazılardan eksik ve yanlış alıntılar yapıldığını ve bunun cümlelerin anlamlarının değişmesine kadar gittiğini belirtti.

Özdemir savunmasının devamında “Tarih boyunca salt kendi çıkarları için savaşlar başlatan, halkları yıkım ve ölüme mahkum eden bütün devletler ve emperyalist güçler kendi yaptıklarını ‘demokrasi’, ‘özgürlük’, ‘barış’ vb. demagojilerle meşru göstermeye çalışırlar.

Ancak bu onların başka halkların yaşam alanlarını işgal etmelerini, oradaki yer altı ve yer üstü zenginliklerine el koymalarını, insanları dolaylı ya da doğrudan katletmelerini meşru kılmaz” diyecek sosyalist bir yayın çizgisine sahip olan

Kızıl Bayrak’ın da emperyalist paylaşım uğruna gerçekleştirilen savaşların yaratığı yıkımı ortaya koyduğunu ve gerçekleri yazdığını belirtti.

Irak’ta, Filistin’de ve 8 yıldır Suriye’nin toplamında olduğu gibi bugün de Efrîn’e yönelik gerçekleştirilen işgal saldırısının hiçbir meşruiyeti olmadığını, TSK ve birlikte hareket ettiği cihatçı çeteler eliyle Efrîn’de yaşayan halkların öldürüldüğünü ve on binlerce insanın yerinden göç etmek zorunda kaldığını belirtti.

TSK’nın YPG’yi gerekçe göstererek Efrîn’i ele geçirmek için başlattığı saldırının Efrîn’de yaşayan halkların iradesinin hiçe sayılması olduğunu, keza Tarım ve Gıda Bakanı Bekir Pakdemirli’nin Efrîn’den 600 ton zeytinin gasp edildiğini itiraf etmesi ve cihat çetelerin oradaki dükkanları, evleri yağmalaması ve el koyması örneklerini sıraladı.

“Söz konusu yazı ve haberler de asil olarak bugün ya yerlerinden edilen ya da kendi istemleri dışında bir yönetim altında yaşayan Efrîn’lilerin sorunlarını ve bu sorunların nedenini ortaya koymaktadır. Bu nedenle yaşanan gerçekleri ortaya koymak, haberleştirmek, nedenlerine ve çözümlerine ilişkin çözüm ve öneriler ortaya koyabilmek devrimci basının görevidir” diyen Özdemir, YPG ile ilgili haber ve konuşmaları vermenin de bu kapsamda

olduğunu ve bütün dünyadaki basın verdiği bu haberleri yayınlamanın suç sayılamayacağını vurguladı.

Özdemir son olarak, yaşamını insanlığın kurtuluşu olan sosyalizm için mücadelede adanmış Ulaş Bardakçı’yı anmanın meşru olduğunu ve suç olarak gösterilemeyeceğini söyledi.

Avukat Gül Altay ise basın savcısının kendi eline ulaşan gazeteye dair bir işlem başlatmadığını, gazetenin sokak satışı sırasında yaşanan bir gözaltının ardından davanın açılmasını teşhir etti. Savunma için ek süre talep etti.

Mahkeme heyeti ise “örgüt propagandası” gerekçesiyle açılan davanın TCK 220/7 maddesi kapsamında “örgüte bilek ve isteyerek yardım etme” kapsamına alınmasına karar vererek duruşmayı 2 Nisan 2019 saat 11.30’a erteledi.

Özdemir’in daha önce ifadesine hiç başvurulmadığı halde, kopyala-yapıştır “yargılama” yapan mahkemenin duruşma tutanağında “Sanığa mevcut soruşturma evresinde alınan ifadesi okundu. Benzer olduğu görüldü” ifadesi yer aldı.

Oysa Özdemir’in daha önce ifadesine hiç başvurulmamış, gazeteye dava açmak için 6 ay olan zamanaşımı süresi aşılabacağı gerekçesiyle ifade almadan soruşturma davaya dönüştürülmüştü.

Sermaye iktidarının yeni torba yasası...

Hırsızlık, yolsuzluk, adam kayırma...

Sermaye düzeninde yerel yönetimler birer rant ve talan alanı olarak iş görüyor. İktidardan muhalefetine tüm düzen partileri yerel seçim süreçlerinde bu rant kaynağını ele geçirmek için çırpınıyorlar. Son süreçte iyice yıpranan ve emekçi kitleler nezdinde teşhir olan AKP iktidarı yerel seçim kapışmasının en saldırgan tarafını oluşturuyor. Her zamanki gibi bu uğurda her türlü yalan ve hileyle konumunu korumaya, mümkünse güçlendirmeye çalışıyor.

Son dönemde AKP iktidarını yıpratın ekonomik krizin göstergeleriyle oynamak bunlardan biri. Emekçi düşmanı iktidar, örneğin çeşitli manipülasyonlarla enflasyonu düşük göstermeye çalışıyor. Sanki her şeye yüzde yüzden fazla zam gelmemiş gibi, yüzde onluk indirimlerle adeta emekçilerin aklıyla alay ediyor.

Geric iktidarın çabalarının bir diğer boyutunu ise ABD ile arayı düzeltip, batı emperyalizmine tekrar biat tazeleyerek, sıcak para akışını sağlamak oluşturuyor. Ayrıca kıdem tazminatı gaspını yeniden gündeme getirip büyük burjuvazinin güvenini pekiştirmeye çalışıyor.

Bu arada işçi ve emekçilerin, işsizliğe mahkum edildiklerinde çok küçük bir kısmından faydalandıkları, büyük kısmı sermayenin emrinde olan işsizlik fonundan yararlanma kurallarını "esnetiyor". Geçtiğimiz günlerde meclisten geçen torba yasadaki bir kanuna göre fondan yararlanabilmek için gereken "başvurudan önceki 120 günlük prim ödeyerek sürekli çalışma" koşulu, "hizmet akdine

tabi" olarak değiştirildi. Böylece 120 gün boyunca hizmet akdine tabi olmasına karşın devamsızlık hallerinden kaynaklı ödememe durumu ortadan kaldırılacak. Zaten işsiz kalma durumunda hayatta kalabilmeleri için işçilerin ücretlerinden yapılan kesintilerle oluşturulan fonun, işçiye verilme "şartlarının" esnetilmesini bir lütf gibi sunan gerici iktidar, aynı torba yasadaki yandaş sermaye kodamlarına getirdiği kolaylık ve teşviklerden bahsetmiyor.

Aynı torba yasadaki yer alan bir başka kanuna göre varlık finansmanı fonlarının sermaye piyasalarında yaptıkları işlemler dolayısıyla elde ettikleri kazançlar, banka ve sigorta muameleleri vergisinden istisna tutulacak. Böylece Erdoğan'ın başkanı, Berat Albayrak'ın da başkanvekili olduğu Türkiye Varlık Fonu Yönetimi Anonim Şirketi'nin yaptığı işlemler nedeniyle elde ettiği para Gelir Vergisi Yasası'ndan muaf tutulabilecek.

Öte yandan Cumhurbaşkanlığınca yapımının üstlenilmesine karar verilen teleferik, funiküler, monoray, metro ve şehir içi raylı ulaşım sistemleri, projenin tümü tamamlanmadan önce işletmeye açılacak durumda ise düzenlenecek protokoller sayesinde mülkiyet devrine kadar işletmenin devri yoluyla hizmete açılacak. Ayrıca Kamu İhale Sözleşmeleri Yasası'nda yapılacak değişikliklerle, beklenmeyen bir fiyat artışı yaşanması durumunda "çılgın projelerin" aksaması için, ihaleyi üstlenen firma sözleşmeyi feshedebilecek ya da devredebilecek

cek. Yani içinde devlet kuruluşlarının yer aldığı ve tüm yetkileri Tayyip Erdoğan'a ait olan Varlık Fonu, gelir vergisinden muaf hale getirildi. Yanı sıra özellikle İstanbul için bir yıkım anlamına gelen mega projelerin ihalesini alan şirketler olası fesih durumlarında tüm yükümlülüklerinden kurtuluyorlar.

Torba yasadaki yer alan başka bir kanuna göre ise belediyelerin ihtiyaç duyduğu yatırım nitelikli projelerin gerçekleştirilmesi amacıyla, cumhurbaşkanlığı bünyesinde kurulan Strateji ve Bütçe Başkanlığı bütçesine belediyelere yardım ödeneği konulabilecek. Cumhurbaşkanı, bu ödenekten istediği belediyeye para aktarabilecek. İsteyen belediye bu ödenekten pay almayı cumhurbaşkanından talep edecek. Böylece cumhurbaşkanı istediği belediyeye "yatırım projelerinin gerçekleştirilmesi" adı altında bütçeden para aktarabilecek. Geçtiğimiz ay açıklanan Sayıştay raporunda AKP'li belediyelerde yaşanan yolsuzluk ve adam kayırma ayyuka çıkmışken, bu yeni düzenleme sayesinde, işçi ve emekçilerin vergisiyle dolan devlet kasasından bu yandaş belediyelere para akıtılacak yine.

İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütsüzlüğünden kaynaklı bu kadar pervasız bir şekilde çalan, çırpın, soyan sermaye iktidarı artık çürümüşlüğü sınırlarını da aşmış bulunuyor. İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu çürümüşlükten yakalarını kurtarabilmeleri için sınıf mücadelesinden başka bir seçenek yoktur.

Sermayeyi kurtarma paketi

Torba yasa tasarısı, işçi ve emekçilerde olumlu algı yaratmak adına "işsizlik maaşı kolaylaşacak" yalanıyla sunulurken gerçekte tasarıdaki maddeler böyle bir 'kolaylaşma' sunmuyor. Ayrıca tasarıdaki diğer maddelerle birlikte düzenleme işçi sınıfına değil sermayenin çıkarlarına hizmet ediyor.

Torba tasarıda, AKP iktidarının kriz önlemleriyle ilgili düzenlemelerinin başında 'Finansal İstikrar ve Kalkınma Komitesi' kurulması geliyor. Tasarının 22. maddesinde yer alan düzenlemeye göre, ilgili komite "finansal sistemin ekonomik büyümeyi sağlıklı bir şekilde desteklemesi" başta olmak üzere finansal sistem ve reel sektör arasındaki koordinasyonu arttırmayı amaçlıyor.

Tasarıdaki 22. maddede "finansal sistemin bütününe sirayet edebilecek bir kriz" uyarısı da dikkat çekiyor. Böyle bir durumun komite tarafından tespiti durumunda ise gerekli tedbirlerin belirlenmesi yetkisi doğrudan cumhurbaşkanına veriliyor. 22. maddenin ilgili bölümünde şu ifadeler yer alıyor:

"Finansal sistemin bütününe sirayet edebilecek ölçüde olumsuz bir gelişmenin Finansal İstikrar ve Kalkınma Komitesi tarafından tespiti halinde, üye kurum ve kuruluşların yetkileri dışında alınması gereken tedbirleri belirlemeye Cumhurbaşkanı yetkili olup, ilgili bütün kurum ve kuruluşlar belirlenen bu tedbirleri derhal uygulamakla yetkili ve sorumludur."

Yasa teklifindeki diğer maddelerle kâr eden kamu iktisadi teşebbüslerinin (KİT) gelirlerinin zarar edenlere borç vermesi, İller Bankası'nın kârının yüzde 51'inin belediyelere rant projeleri için kullanılması, belediyelere Erdoğan'ın yetkisiyle pay aktarılması hedefleniyor.

Tasarıdaki bir diğer maddede de "mega proje" adı altında yürütülen projelerde ana yüklenicilere fesih veya devir hakkı tanınıyor. Böylece krizin etkisiyle söz konusu projelerin aksamasının önüne geçilmesi amaçlanıyor.

Kapitalizmde ilaç ve sağlık sektörü

Günümüz kapitalist toplumlarında sosyal hizmetlerin özelleştirilerek sektör haline gelmiş olmasının en büyük sonuçlarından biri sağlık ihtiyacını gide remeyen milyonlarca insanın yaşamını yitirmesidir. Tedavi süreçlerinin, ilaçların, hastane masraflarının ücretli olması ile temel insani ihtiyaç olan yaşama hakkı para ile ölçülmektedir. "Paran varsa yaşamı satın alabilirsin" bakış açısı hâkimdir.

Kanser hastalığı çağımızın en büyük hastalıklarından biridir. Dünya Sağlık Örgütü'nün açıkladığı verilere göre sadece 2015 yılında dünyada kanserden ölenlerin sayısı 8,8 milyondur. En yaygın ve ölümcül kanser ise akciğer kanseridir. Kanser genetik yatkınlıkla ilgilidir, ancak genetik faktörler %10, çevresel faktörler %90 oranında belirleyici olmaktadır. Özellikle son yıllarda kanser vakalarında büyük artış vardır. Tütün ürünlerinin kullanımı, çevresel kirlilikler, işlenmiş gıdalar, beslenme ve yaşam alışkanlıkları kansere yakalanma riskini tetiklemektedir. Tahmin edileceği üzere bu hastalık yoksul devletlerde daha yaygındır. Bunun bir nedeni yaşam niteliği iken, diğer nedeni tedavi ihtiyacının karşılanamamasıdır. Kapitalizm, dayattığı yaşam biçimi ile insanları kanser yaparken, ilaçları da çok yüksek fiyatlarla satarak milyonları ölüme terk etmektedir.

Türkiye'de kanser ilaçlarının aşırı pahalılığı nedeniyle hastalar Sosyal Güvenlik Kurumu'na (SGK) umut bağlamış haldedir. SGK ise her kanser çeşidine yardım etmediği gibi, yardımı hastalığın safhalarına göre yapmaktadır. Kemoterapiden fayda görmeyip son aşamaya gelen hastalara yardım eden SGK, en etkili ilaçları geri ödeme kapsamına almıyor ya da değerlendirilmeye tabi tutulacak diye bekletiyor. Kanser ilerlemesini bloke eden ilaçlar Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı ile SGK'nın onayını bekliyor. 20'ye yakın ilaç onay beklerken, Opdivo ve Keytruda isimli Nobel ödüllü ilaçların geri ödeme kapsamına alınmasını umut eden 10 bin akciğer kanseri hastası olduğu belirtiliyor. Bir ilacın fiyatının asgari ücretin 14 katı olduğu söyleniyor. Keytruda ilacının şu an ki fiyatı 23 bin 784 TL, Opdivo'nunki ise 22 bin 784 TL. Opdivo için her ay uygulama parası da veriliyor, 1.500 TL olarak. Kur artışları ile bu fiyat

ilaç bekleyen binlerce hastaya ayrılması gereken bütçe sermayedarlara ayrılmış durumdadır. Ülkede özel hastanelerin oranı artmış, devlet hastanelerinde nitelik düşmüştür. Emekçilerin sağlık hizmetinden yararlanmaları zorlaşmıştır.

200 TL birden artmış. Bu ilaçlar bir seferliğine alınmıyor, tedavide 16 kür bile alınabiliyor.

Kanser dışında ilaç sıkıntısı çeken diğer hastalık grubu SMA'dır. "Spinal Musküler Atrofi" kalıtsal ve ilerleyici bir kas hastalığıdır. İstemli kasların güçsüzlüğüne ve erimesine (atrofi) yol açan SMA, sinir-kas (nöromusküler) hastalıkları grubuna dahildir. Tip 1, 2, 3 ve 4 şeklinde ayrılmakta ve 2016 yılından beri tedavisi bulunmaktadır. Önceden 1. Tip SMA hastaları en fazla 2 yaşına kadar yaşayabilmekteydi. 5 Temmuz 2017 ve 9 Eylül 2017 tarihlerinde yayınlanan Sağlık Uygulama Tebliği (SUT) değişiklikleri sonucunda Spinraza adlı ilaç 1. tip SMA hastaları için geri ödeme kapsamına alınmıştır. 2018 yılı Aralık ayı itibarıyla Spinraza henüz SMA hastalığının 2. ve 3. tipleri için ödeme kapsamında değildir.*

Bu tür ağır hastalıkların tedavisi ilaç alımı ile sınırlı değildir. Hastane donanımının yeterli olması, fizik tedavi ve ayrıca beslenme önemli etkenlerdir. Hem kanser hastaları hem SMA hastaları ilaçların SGK tarafından karşılanmasını beklemektedir ama tedavi sürecinin tamamı için destek sürmek zorundadır.

Türkiye'de sağlık sisteminin durumu gözler önündedir. '80 darbesinden sonra her alanda yoğunlaştırılan özelleştirme

saldırısı ile sağlık sisteminde "reform" adıyla yıldan yıla kamusal hizmet alanları kâr amaçlı işletmelere dönüştürüldü. Özellikle AKP hükümeti ile beraber bu adımlar sağlamaştırıldı. Şehir hastaneleri ismiyle anılan kamu-özel işbirliği ile yapılan dev hastaneler üzerinden ihaleyi alan şirketlere hazine garantisi veriliyor. İlaç bekleyen binlerce hastaya ayrılması gereken bütçe sermayedarlara ayrılmış durumdadır. Ülkede özel hastanelerin oranı artmış, devlet hastanelerinde nitelik düşmüştür. Emekçilerin sağlık hizmetinden yararlanmaları zorlaşmıştır.

Sağlık sistemi denilince akıllara Küba gelir. Küba'da 1959 Devrimi sonrası, Fidel Castro sağlık hizmetini stratejik bir alan olarak belirler. Küba vatandaşları sağlık hizmetinden ücretsiz olarak yararlanırlar. Her bin Küba vatandaşına 7,5 doktor düşmektedir. Türkiye'de ise bu oran 1,7'dir. Ayrıca Küba'da üretilen birçok ilaç kendi alanında dünyanın en iyisi kabul edilmektedir. Kamu sağlığı, önleyici sağlık hizmetleri ve bilimsel araştırmalarda dünyada lider konumdadır. Son dönemlerde akciğer kanserine aşı bulunduğu haberleri ile gündeme gelen Küba, bu ilacın kanserli hücreleri değil, hastanın bağışıklık sisteminin güçlendirilmesini hedef aldığı ve böylelikle kanserli hücrelerin gelişiminin önlendiğini belirtti. Küba'da

ilaç üretiminde kullanılan hammaddelerin %85'i ithalata dayalı. Paketleme malzemeleri de öyle. ABD ambargosundan kaynaklı hammadde tedarikinde zorlanmalar yaşanıyor. Buna rağmen, biyoteknoloji, Küba'da kanseri ölümlerle sonuçlanan bir hastalık olmaktan çıkarıp kronik bir hastalığa dönüşmesini sağlamıştır.

Küba sağlık sistemini kısaca anlatmanın nedeni kapitalizmin ikiye bölünmüşlüğüne göstermektir. Bilimsel gelişmeler ile hastalıklara çözüm bulunabilmekte, hastalıklar önlenebilmektedir. Ancak bugünkü düzende sermayedarların kârı uğruna milyonlarca insan ölüme terk edilmektedir. Küba'da sosyalist ilkeler sonucu insan sağlığına önem verilmektedir, kapitalizmde olmayan budur.

Türkiye'de durum daha vahimdir. Ekonomik krizin faturasını emekçilere kesen sermaye devleti kamusal alanlarda planladığı tasarruf politikaları ile binlerce insanı ölüme terk edecektir. "Büyüme için büyümek kanserli bir hücrenin ideolojisidir."** Temel insani ihtiyaç olan sağlığı paralı hale getiren kapitalizm de bir tür kanserdir. Tedavisi kökten olmak zorundadır.

Kaynaklar:

* SMA Benimle Yürü Derneği

** Edward Abbey

Asıl sorun hangisi: Endüstri 4.0 mı, kapitalist üretim ilişkileri mi?

Z. İnanç

Bilimsel-teknolojik alandaki gelişmeler sanayide makineleşmeyi, üretim tekniklerini etkilemektedir. Diğer yandan, sermaye kendi ihtiyaçları doğrultusunda bilimsel-teknolojik gelişmelerin gerçekleşmesi için kurumsal işleyişlere yönelmektedir. Teknokent, teknopark, TÜBİTAK, Ar-Ge merkezleri çalışmalarını, projelerini, hatta yarışma konularını sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda belirlemektedir.

Sermaye sınıfı, daha hızlı çalışan, dakikada verdiği ürün sayısı daha yüksek olan, toplam maliyeti düşüren makineye yatırım yapar. Kalitesi yüksek ama ucuz olan, hurdası-atığı bile geri dönüştürülerek kullanılabilen hammaddeyi temin etmeye çalışır. Daha ucuza daha uzun süre çalışan, verilenden fazlasını istemeyen işçidir onun ihtiyacı.

Dönem dönem sermayenin sömürüne karşı olmak ile teknolojik gelişmeye karşı olmak karıştırılmıştır. Patronların sömürü politikalarına, sermaye sınıfına yönelecek tepki makineye yönelebilmştir.

Bugün sanayileşmenin yeni bir evresi olarak Endüstri 4.0 tartışılıyor. Endüstri 4.0, bilişim ve teknolojiadaki gelişmelerle beraber üretimin yeni bir teknik boyut kazanmasıdır. Nesnelere ve hizmetlerin interneti ve siber fiziksel sistemler, otomasyon ve robotikteki gelişmelerin üzerine eklenmiş olacak Endüstri 4.0 ile. Sonuç, akıllı fabrikalar.

Endüstri 4.0'a dair çok şey konuşuluyor. Robot istilasından bahsedenler, robot düşmanı olanlar, getireceği işsizlikten korkanlar, yapay zekanın engellenemez ilerlemesi ile insanları yönetebileceğinden endişelenenler, kapitalizmin kendi kendini yok etmesi evresi olduğunu düşünenler, vb... Yapay zeka ve robotlara potansiyel bir düşmanlık kendini hissettiriyor. Birkaç yüzyıl önce makineleri kıran işçiler hatırlanırsa; büyük makinelerle birlikte daha az kişiye ihtiyaç

duyan patronlar işçi çıkardığında, işçiler düşmanı olarak makineleri hedeflemiş, kırmaya yönelmişti.

Yine düşman yanlış tarafta aranıyor. Akıllı fabrikalardan korku duyanlar, herkesin elinde dolaşan akıllı telefonları ise bir an önce alabilme çabasıydı. Temel fark şu ki; akıllı telefonlar tüketim ilişkilerindeki yerinizi belirliyor, sahip olma öne çıkıyor. Akıllı fabrikalar ise üretim ilişkilerindeki yerinizi belirliyor. Değişecek üretim teknikleri sonucu ortaya çıkacak üretim planlamasında bir yeriniz olup olmayacağı kaygısı yaratıyor. Böylece yapay zeka ve robotlar düşmanınız oluyor.

TÜRKİYE'DE ENDÜSTRİ 4.0 ADIMLARI

İlk adımı Almanya'da atılan Endüstri 4.0, önce Avrupa'da yayıldı. ABD ve Japonya da bu gelişmeye hızlı ayak uydurdu. Türkiye'de de belli adımları atılmış durumda. Teknolojik altyapı ile uzman işgücü ihtiyacını tamamlamak, mesleki eğitimi buna adapte etmek, Türkiye açısından öncelikli ihtiyaç.

Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı tarafından Endüstri 4.0'a uygun model fabrika projeleri için iller belirlendi. Samsung, Polisan, Siemens, Bosch, General Electric firmalardan birkaçı. Bakanlık tarafından belirlenen Ankara ve Bursa ilk adımların atıldığı, Antep, Konya, Kayseri, İzmir ve Mersin ise proje kapsamındaki iller.

Konuya ilişkin olarak konuşan Sanayi ve Teknoloji Bakanı Mustafa Varank, "Model fabrikaların içinde, sanayi ile ilgili doktora ve master programlarının uygulama aşamaları da gerçekleştirilecek. Böylece, kamu-sanayi-üniversite işbirliği de hayat bulacak" dedi ve şunları ekledi: "Yeni teknolojiler, üretimin artık her alanına, çok daha yoğun bir şekilde nüfuz ediyor. Nesnelere interneti, yapay zeka, bulut bilişim ve robotik sistemler gibi uygulamalar, üretimde daha fazla kullanılıyor. Konuyla hiç ilgisi olmayanlar için bu saydıklarım, bir 'kavram enflasyonu' olarak algılanabilir. Ancak daha adını duymadığımız pek çok uygulama, ekonomileri ve toplumları çok ciddi bir biçimde dönüştürecek."

Dilova'sında bulunan Polisan, Endüstri 4.0'a geçeceğini duyurdu. Dilova'sındaki fabrikanın kapatılacağı, yeni fabrikada işçi sayısının azaltılacağı açıklandı. Endüstri 4.0'a geçişe yeni adımlarla birlikte, buna benzer haberleri daha sık duymaya başlayacağız.

İÇİNE SİĞMAYAN KABINI KIRAR!

Bu gelişme neyi ifade ediyor? İnsan hayatını kolaylaştırabilecek, ağır çalışma koşullarının yükünü alabilecek, iş kazaları ve meslek hastalıklarını azaltabilecek bir gelişmenin ifadesi Endüstri 4.0. Birçok yükün insanın üzerinden alınması ile kendine daha fazla zaman ayırabilme, toplumsal, siyasal, sanatsal, kültürel yaşama katılabilme imkanı demek. Ama mevcut toplumsal sistemde, hüküm süren üretim ilişkileri koşullarında yalnızca işsizlik ve yoksulluk üretiyor. Ya da yıkım üreten savaşlar için kullanılıyor. Demek ki insanlık için yararlı olabilecek bir gelişme mevcut düzenin içine sığmıyor. İşçiler ve emekçiler için kapitalizm koşullarında bu gelişmenin imkanlarından yararlanmak mümkün değil.

Engel kapitalizmin varlığı ise, o halde bu engelin aşılması gerekiyor. Merkezinde kârın değil insanın durduğu, insanın ihtiyaçlarının karşılanmasının ve doğanın zarar görmemesinin temel kriter olduğu bir toplumsal düzen için mücadele etmek gerekiyor.

Vestel'de işçi kıyımı

Manisa Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Vestel'de trajik-komik bahanelerle işçi kıyımı yaşandı.

1 Aralık'ta beyaz eşya bölümünde oturduğu, telefonla yakalandığı, kart takmadığı gibi bahanelerle fabrikadaki çalışma süresi 5 ile 18 yıl arasında değişen 9 işçi tazminatsız olarak iş-

ten atıldı.

Edinilen bilgiye göre, Vestel yönetimi "bölümlerde elemanlar fazla, maliyet yüksek" diyerek işçi kısıtlamasına gidiyor.

Bahanelerin üstü kazındığında ise gerçek nedenin kriz olduğu görülüyor. Pek çok fabrikada olduğu gibi fatura yine işçiye kesildi.

Flormar direnişi 200'lü günlerde...

Direnişin geldiği yeni aşama ve sorunları

Flormar direnişi baskılara ve kötü hava koşullarına rağmen devam ediyor. Son yıllarda işçi bölüklerinin sendikal ve sosyal haklar için harekete geçtikleri fabrikalardan biri olan Flormar'da, benzerlerinde olduğu gibi sermaye ve devleti yek vücut davranarak direnişi kırmaya çalışıyor. Çadıra, sobaya, ses aracına yasak geldi. Şimdilik direnişçileri zor yolu ile dağıtmayı tercih etmeyen sermaye devleti, işçileri soğuk ve yağışlı havada korunaksız bırakarak, korkutarak, sindirerek, hasta ederek direnişi çözmek istiyor. Geçtiğimiz aylarda da bazı işçileri ifadeye çağırarak, yine yasaklar dayatarak direnişi kırmaya çalışmış, ama başarılı olamamıştı. Elbette bu yasaklamalarda, AKP iktidarının seçimlerin yaklaşması ile birlikte toplumda bir hak alma eylemi görüntüsü istememesinin özel bir rolü var.

Yine de Zeytinburnu Belediyesi önünde işten atıldığı için tek başına direnen Kenan Güngördü için 2 otobüs dolusu çevik kuvvet, 2 TOMA bekliyorken, Güngördü'nün belediye önünde beklemesi yasaklanıyorken, 3. havalimanı işçilerine eylemlerinden dolayı tutuklamalar gerçekleşiyorken, 4 yıl aradan sonra Greif işçilerine dava açılıyorken Flormar'da sermaye ve devleti henüz harekete geçti bile diyemeyiz.

Flormar direnişinin sorunları devletin baskılarından ibaret değil şüphesiz. Yasaklar, yetki ve işe iade davalarının uzaması beklenen şeylerdi. Esas sorunlardan biri direnişte tayin edici halka olan işçi inisiyatifinin oluşmamış olmasıdır. Yani direnişçi işçilerin kendi kaderlerini belirleyecek tayin edici adımların kararlarını kendilerinin vermemesidir. Bilinçli bir işçi özellikle sorunu buradan görmek ve çözmek zorundadır. Kazanmaya odaklanmak için de, kazanmak için de bu konunun üstünden atlanamaz. Çünkü bugün var olan kazanımlar sağlam bir taban örgütlülüğü ile alınmıştır. Bu hayati adım atılmadığında, karar mekanizmaları işçilerden oluşmadığında örgütlenme de grev de direniş de kendi içinde sendika bürokrasisinin denetiminde kalacak, son tahlilde ona hizmet edecektir.

Diğer taraftan sınıf mücadelesinde kaybetmek değil, sınıf mücadelesinin gereklerinin ortaya konulup konulma-

masıdır önemli olan. Çünkü kazanmanın ölçütlerinden biri Flormar'da sendikayı yetkili kılmaksa, daha da önemli ölçütü ise bilinç ve örgütlülükte kat edilen mesafedir. Flormar işçileri anlamlı bir adım atmış, kölece çalışma koşullarına karşı sendikalı olmuştur. Peşi sıra Flormar yönetiminin oynadığı ayak oyunlarına da karşılık verilmiştir. Ancak işçiler bir süre sonra üyelik sınırlarına hapsedilmişlerdir. Bu da 200'lü günlerinde direnişi bir sınıra dayamıştır.

Gerçek bir sınıf sendikası, birlik, grev, direniş bileşenlerinin katılım düzeyine göre yol yürür. Örgütlenmenin başında deneyimsizlik farklı bir yol izlettiyse de artık aylar geçmiştir. Ayların ardından hâlâ birkaç sendika görevlisinin sözü ve kararı üzerinden planlamalar yapılıyorsa, yol haritası onlardan çıkıyorsa, direniş ister istemez tıkanır, yol yürüyemez. Bu bağlamda direnişi temsil eden sendika görevlileri direniş için sadece beklemeyi ve sadece kendi seçtikleri platformlarda, bileşimlerde direnişin sesinin duyurulmasını sağlıyorlar. Fabrika önünde beklemek fazlası ile anlamlıdır, artık bu saatten sonra vazgeçilemez. Fabrika önünü sendikal engelleri anlatmak için değerlendirmek, güçlendirmek de gerekir. Sadece fabrika önünde beklemek ve sadece seçilen platformlarda açıklamalar yapmak ise direnişi küçük bir alana hapsedmektedir. Bu sınırları gören sermayenin, direnişi kırma adımları daha da artar.

Direnış alanında yaşanan bu sorunun

dışında Petrol-İş Sendikası Genel Merkez yönetiminin içler acısı bir hali var. Daha 4. ayında Petrol-İş Genel Merkezi Flormar'a kapıları neredeyse kapattı. "Genel Merkez yapacağını yaptı" diyor Petrol-İş Genel Başkanı Ali Ufuk Yaşar. Hatta Petrol-İş merkezi, bu tutumunu işçileri marginal ilan etmeye kadar vardırı. O zaman sendika merkezleri ve konfederasyon sorunu da ciddi bir şekilde görev olarak konulmalıdır sendikalaşmak isteyen ve üye olan işçilerin önüne.

Diğer bir sorun alanı yasal sınırlara fazlası ile takılmaktır. Zaten anayasal bir hakkın kullanılmamasından doğan bir haksızlık var. Yasa ile var olan hak zamanında işçilerin bedel ödeyerek kazandığı bir haktır. Ancak kullanılmayan, engeller konulan bir hak... Flormar'da da Petrol-İş'e üye olan işçilerin sendikal hakkının kullanılmasına engeller çıkarılıyor ve yıllarca sürecek mahkemelerde direniş ve örgütlenme eritilmek isteniyor. O zaman yeniden gerekirse bedeller ödeyerek bu hakkı savunmak gerek. Yasal sınırlar gözetilmeden farklı adımlar atılarak, diğer direnişlerle birleşerek, bağlı bulunan sendika ve konfederasyonun tabanı harekete geçirilerek bu yapılabilir.

Tüm bunlar zor görünebilir. Ancak diğer türlü de ciddi bir kazanım örneği yoktur. Çünkü sendikal yetkinin alınması bile Türkiye'nin mevcut koşullarında çetin bir mücadeleyi ve sağlam bir örgütlülüğü zorunlu kılmaktadır.

GEBZE'DEN SINIF BİLİNÇLİ BİR İŞÇİ

TOKİ işçilerine polis saldırıları

Ankara Mamak'ta bulunan TOKİ inşaatı işçileri, yaklaşık 2 yıldır ödenmeyen hakları için sürdürdükleri direnişlerinde polis saldırılarıyla karşılaşılıyor.

2 Aralık gecesi direniş alanına saldıran polis işçilerin çadırlarını dağıtarak 7 işçiyi gözaltına aldı. 259 TL para cezası kesilerek serbest bırakılan işçiler 3 Aralık günü TOKİ Başkanlığı önünde basın açıklaması yaptı. Açıklama yapılan alanı ablukaya alan polis eyleme destek olmak isteyenleri ve basın kartı olmayanları alana almadı. 4 Aralık günü meclis görüşmesine giden işçiler dönüşte "güvenlik" bahanesiyle polis arabasıyla direniş alanına geri getirildi. 30 Aralık günü kuruluşunu duyuran TOKİ İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun direniş alanında yapacağı açıklamaya izin vermeyeceğini, platformun ve işçilerin alandan ayrılmasını dayatan polis, işçileri zorla alandan uzaklaştırdı. Dayanışma platformundan insanlara da biber gazı, tekme ve plastik mermilerle saldırarak 4 kişiyi gözaltına aldı. Ardından işçilerin yanına giden polis 6 işçiyi gözaltına aldı.

Gripin ilaç'ta grev

Petrol-İş İstanbul 1 Nolu Şubesi'nde örgütlü olan Gripin İlaç AŞ işçileri TİS görüşmelerinde yüzde 25 zam taleplerine karşılık patronun yüzde 17 dayatmasına karşı 28 Aralık'ta grev başladı. Fabrikada çalışan 83 işçinin çoğunluğu kadın işçilerden oluşuyor.

Gripin ilacına yüzde 100 zam yapılırken kendilerine ise enflasyon altında zam dayatılmasına tepki gösteren işçilerin grevinin ikinci gününde işçilerin çadır kurması valilik kararıyla yasaklandı. İşçiler 24 saat nöbetleşe grevlerini sürdürüyor.

Chinatool'da mahkeme kararı

Chinatool Otomotiv'de patronun itirazları sonucu uzayan yetki sürecinde 29 Kasım'da görülen mahkemede, bir kez daha iş yerinin petrokimya sektöründe olduğuna karar verildi.

Siyasal bir taşeron: Limak

Mart 2018'de *Forbes* dergisi "En zengin 100 Türk" listesini yayınladı. Listenin başını 4 milyar 800 milyon dolar ile Yıldız Holding çekiyor. Adı iş cinayetleri ile sık sık anılan Limak'ın patronu Nihat Özdemir ise 1 milyar 300 milyon dolar ile 14. sırada yer alıyor. Onu, kadim dostu ve ortağı Sezai Bacaksız takip ediyor. Bu yüz para babası hemen hemen her sene aynı isimlerden oluşuyor. Limak'ı anmamızın nedeni, sadece iş cinayetleri ile gündeme gelişiyle değil, aynı zamanda bu kodamanlar listesine yaptığı hızlı girişi ile ilişkili.

TESİSAT VE MONTAJDAN MEGA PROJELERE

Kapitalist sermaye birikiminin temeli gasp ve yolsuzluğa dayanır. 1976 yılında Ankara'da "mütevazı" bir inşaat firmasıyken, bugün mega projelerin konsorsiyumunda yer almak arı bir işçiliğin değil, doyumsuz bir sömürücülüğün sonucu gelişmiştir. 2000 yılına gelene kadar inşaatın yanında enerji ve turizm alanlarına da giren Limak şirketi, 2000 yılında Limak Holding'i kurdu. Holdingleşme ve AKP'nin hükümet olması Limak için altın çağın da başlangıcı olmuştur. 2000 yılına kadar temkinli ilerleyen sermaye birikimi, iktidar ile dirsek teması sağlandıktan sonra adeta frenlerinden boşanmıştır. Özdemir, artık devletli projelerin kucağında emin ellerdedir. Yurtiçi ve yurtdışı toplam yirmi üç projeyi çeşitli ülkelerden kredi finansmanı sağlayarak almıştır. Bu kredilerin garantörlüğü ise devlet hazinesidir. Yani Limak'ın başına bir zeval geldiğinde borç devletin borcudur.

2002 yılından önce Türkiye'de müteahhitlerin adı pek bilinmez, inşaat sektörünün patronları gündemde yer tutmazdı. Hafızalarda kalan tek müteahhit Veli Göçer'dir, o da düzenbazlığı sonucu binlerce insanın canına mal olduğu için. AKP dönemi ile sermayenin birikimi ve akışı yoğunlukla inşaat sektörü üzerinden gelişti. Ağaoğlu, Cengiz İnşaat, Kolin, Torunlar, Limak vb.leri bu dönemde büyüdüler. Devletin kaynaklarını semiren bu aktörler, devletin kasasını teminat alıp zaman zaman güçlerini birleştirerek, TOKİ'nin simsarlığında arazi rantını tuttular. Baronlaşan bu inşaat çetesi bu dönemde inşaat işçilerinin kanları üzerine yüzlerce gökdelen diktiler. Hepsi de devletin gü-

vencesi ve moral desteği ile oldu. Bir bir girdiler en zenginlerin gösterildiği listelere.

Kamusal alanın kamu yararına değil de bu çetenin özel ihtiyaçlarına tahsis edilmesi için Ocak 2002'de yürürlüğe giren Kamu İhale Kanunu bugüne kadar 186 kez değişmiştir. Yandaşa ihale servisi için oluşturulan "21 b pazarlık usulü ihale yönteminde" de değişikliğe gidilerek adrese teslim ihalenin temeli de atılmıştır. Böylece bu maddeyle "yapım tekniği açısından özellik arz eden..." ibaresi getirilmiştir. Limak ve diğer inşaat baronları bundan böyle devletin adrese teslim ihalelerinin yüklenicisi olmuşlardır. Sabiha Gökçen havaalanının yapımı, "yapım tekniği açısından özellik arz ettiği için" 3. havaalanının ihalesinin de bu gruba geçmesini sağlamıştır. Sermaye dolaşımı, farklı momentler arasındaki çatışkı durumunu yaşamamak için devlet marifetiyle hukuku içermek zorundadır. İçkin hukuk sistemi, şantiyelerinde kaba bir köleliği dayatan inşaat patronlarından "suçsuz yaratırken", kölece koşullarda çalışmak istemeyen işçilerden ise "suçlu" yaratabilmektedir. Kuşkusuz "suç" da bizim için sınıfsaldır.

KÂRDA VE KANDA ORTAKLAR

AKP iktidarı ile organik bağları kurduktan sonra sicili her projede daha da kararlı Limak Holding patronu geleceğini sermaye partisinin geleceği ile bir tutmaktadır. Sermayenin gerici partisi, Ortadoğu'daki inşaat ihalelerinden tutun da Afrika'ya varana kadar neo-Osmanlıcı yatırımların önemli kısmını bu yandaşlarına peşkeş çekiyor. Limak bu bağlamda AKP'nin güttüğü politikanın ihaleler usulüyle sürdürücüsü de oluyor.

AKP'nin 2023 hedeflerinin başka araçlarla sürdürücüsü olan şeytan üçlüsü (Limak, Kolin ve Cengiz İnşaat) en son *Akşam* gazetesi ve *SKYTURK* televizyonunu da alarak bu politikaların havuz medyası vasıtasıyla dolaysız savunucusu da oldular. Onların sahiplerine bu kadar bağlı kalması, kendilerine limitsiz krediler, emre amade yasalar ve kandan dikilmiş kuleler olarak dönüyor. 2002 yılından bu zamana kadar bu üçlü, devletten 150 milyar dolarlık ihale aldı. Bu koca pasta hiç de öyle Türkiye'de namı olan bir değere sahip değil. Bu şeytan

üçlüsü Dünya Bankası'nın 1990-2017 yılları arasında devletten en çok ihale alan şirketler sıralamasında ilk sıraları kaptı. Kasalarını dolduran ihaleler ise havaalanı ihaleleri ve enerji alanı oldu. Bilindiği gibi İskenderun Limanı bu sefil çıkar ilişkileri sayesinde Limak'a geçti.

Yarattıkları bu devlet-sermaye şebekesi her iki tarafı da ihya ederken, işçilere yoksulluk ve ölümden başka bir şekilde dönmedi. Limak yönetimi, yularını tutan AKP şefinden aldığı destekle şımarık bir kedi gibi davranıyor. AKP'nin seçim sloganına atfen başlattıkları "Alkumru tamam, yatırıma devam" projesi bu ölçsüzlüğün özeti gibidir. Alkumru barajının yapımında bir işçi, daha sonrasında baraj etrafındaki uyarı düzenlemeleri ve su düzeyindeki ihmalkarlıktan dolayı da 5 kişi ölmüştü. Nihat Özdemir'in ortağı Sezai Bacaksız kusurlu bulunup 5 yıl hapis cezasına çarptırılmıştı. İkiyüzlülük öyle bir raddeye varmış durumda ki bu barajın açılışında bu ölümlere ses çıkaran insanlar "terörist" ilan edilirken, baraj inşaatında işçi ölümlerinin ve yaranmalarının birinci derece sorumlusu Nihat Özdemir, T. Erdoğan tarafından "vatansever" olarak ilan edilmişti. Limak ve siyasal şefleri arasındaki bu riyakâr ilişki 3. havaalanında da devam etti. Ta ki işçilerin "Köle değiliz" diyerek kötü yaşam koşulları ve ödenmeyen ücretlerine yönelik başlattıkları direnişe kadar...

İşçiler bir çırpıda o an buldukları bir kâğıda 15 maddelik talepler yazdılar. İş cinayetlerine çözüm bulunsun, tahta kurusu sorunu çözülsün, geçmişe dönük ödenmeyen ücretler ödensin... Bu talepler karşısında sermaye ve devlet sıkılı bir yumruk gibi işçilere gece vakti saldırarak onlarca işçiyi tutukladı. Devletin sermaye ile yürüttüğü örtülü ilişkinin o gün en açıktan yaşandığı gündü. Herkes alenen ve düpedüz devletin sınıf kimliğini en açık haliyle gördü. Hiçbir dolayımaya gerek duymadan işçilerin birlik olup patronla-

ra karşı ses çıkarmaları, sermayenin gücünü yoğunlaştırıp işçilere saldırmasına fazlasıyla yetti. En çok korktukları alanı oluşturuyor bu alan. Bu zamana kadar sahip oldukları zenginlikler işçi sınıfının bilinç ve örgütlülüğünün geri bir düzeyde olmasındandı. Bugün bu noktada ileri bir sesin geliyor oluşu onları en derinden sarstı, sersemletti. Hukukun sermayenin hizmetine yeniden koşulmasının açıklanabilir tarafı burasıdır.

Sonuç olarak bir yandaşın güçlenip semirmesi devleti kendine yatak etmesi ile mümkündür. İşçi sınıfının örgütsüz olduğu verili durumlarda kan emici sermayedarlar kendilerine sınırsız bir hareket alanı bulmaktadır. Katliamlar üzerine yarattıkları imparatorlukları sermaye devleti tarafından enerji oskarı ile ödüllendirilip, "vatanseverlik" ile kutsanırlar. İşçilerin bir araya gelip fiili-meşru mücadele yolunu tuttuklarını gördüklerinde ise, kaleşörlerinden kolluk güçlerine kadar aynı koronun parçası olurlar.

Onlar gücü birbirlerine çelme takmanın fırsatını kolladıkları ortaklıklarında görüyorlar. İşçilerin gücü birliğindedir. İşçilerin birliği ise onların heyulasıdır. Biz birlik olmadıkça onlar her gün bizim kanlarımız ile yüzlerini yıkamaya devam edecekler. Onlar en zenginler listesine girmeye devam ederken bizim isimlerimiz iş cinayetlerinde okunmaya devam edecek.

*"Artık açmalı gözünü
Kavgada ateşin uzağında duran,
Başkası savunurken davasını
Seyirci kalan kişi
Artık açmalı gözünü
Katılmamış da olsa kavgaya,
Sonunda paylaşacak bozgunu.
Bir kenarda durmak falan boş,
Ne yapsa kaçamayacak kavgadan
Kendi davası için dövüşmeyen
Dövüşecek düşmanın davası içi."*

BDSP'den kriz gündemli panel-forum

“Krizin faturası kapitalistlere!”

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun (BDSP) kapitalizmin krizinin işçi sınıfına fatura edilmek istenmesine karşı bir süredir yürüttüğü faaliyetleri kapsamında 2 Aralık'ta Şişli Nazım Hikmet Kültür ve Sanat Evi'nde panel-forum gerçekleştirildi.

Tuzla, Esenyurt, Gebze, Sancaktepe başta olmak üzere Bursa, İstanbul ve Kocaeli'nin sanayi bölgelerinden işçiler “Sömürü, baskı, kriz! Geleceğimiz için buluşuyoruz” şiarıyla düzenlenen panel forumda bulundu.

Etkinlik direnişçi işçilerin selamlanması ve işçi sınıfının mücadelesinde ölümsüzleşenler anısına saygı duruşuyla başladı.

Ardından yapılan ilk sunumda kapitalizmin krizi ve krizin nedenleri tarihsel örneklerle birlikte ele alındı. Karl Marx'a ve kapitalizmin işleyiş yasalarına değinilen sunumda aşırı üretim nedeniyle kapitalizmin her dönem yeni pazar arayışında olduğu ve bunu gerçekleştiremediğinde ise krizlerin patlak verdiği ifade edildi.

Kapitalizmin yarattığı bu krizin işçi sınıfına daha ağır çalışma koşulları, işten çıkarma vb. saldırılar olarak geri döndüğü belirtildi.

Krizlerin aynı zamanda sınıf mücadelesini derinleştirdiği ve önünü açtığı ifade edildi.

1789 Fransız Burjuva Devrimi ile Sanayi Devrimi'nin ardından yaşanan kriz ve Paris Komünü, ABD'de 1873'te demiryolu şirketinin iflasının doğurduğu sonuçların anlatıldığı sunumda örgütlü olan işçi sınıfının koşulları tersine çevirebileceği belirtildi.

İşçi sınıfı için kapitalizmin krizini aşmak değil krizi yaratan kapitalist sistemi ortadan kaldırmanın asıl hedef olması gerektiği vurgulandı. Bunun için de 'sınıfa karşı sınıf' bakışıyla mücadeleyi örgüt-

lemesi gerektiği vurgulanarak ilk sunum sonlandırıldı.

İkinci sunumda ise kriz ile birlikte hayata geçirilen saldırılar ele alınırken buna ilişkin istatistik veriler de paylaşıldı. 'Teğet geçti' denilen 2008 krizinde 500 bin işçinin atıldığı, esnek çalışma yaygınlaştığı belirtildi. 1700 iş cinayeti yaşandığı ve madenlerde iş cinayetlerinin 68 kat arttığı söylendi. Ücretlerde kesintilere varan saldırıların hayata geçirildiği ancak kapitalistlerin kârlarındaki büyümenin ise devam ettiği aktarıldı.

Bugünkü krizin de Ağustos itibariyle işçilerin yaşamına etki etmeye başladığı;

işten atma, ücretsiz izin, mevcut hakların gasp edilmesine dair fabrika ve sanayi havzalarında yaşanan örnekler ele alındı. Yeni Ekonomik Program, BES, kıdem tazminatının fona devri gibi adımlarla sermaye iktidarının krizi işçi ve emekçilere fatura etmek istediği anlatıldı.

Servet-sefalet kutuplaşmasındaki derinleşmeye dikkat çekilerek kapitalizmi aşma bakışıyla mücadelenin örgütlenmesi gerektiği belirtildi. Bugün için işçi sınıfının sahiplenmesi gereken talepler sıralandı.

“Örgütsüz işçi hiçbir şey, örgütlü işçi her şeydir” denilerek mücadeleyi bulunulan bütün alanlarda büyütme çağrısıyla sunum sonlandırıldı.

Sunumların ardından söz direnişçi işçilere bırakıldı. Cargill direnişçileri, Kenan Güngördü, Dev Yapı-İş yöneticisi, KHK direnişçisi Hüseyin Demir, Türkan Albayrak, KHK direnişçisi Yurdagül Şahin Demir, Mutlusan direnişçisi Burcu Koçlu, Greif direnişçisi, Metal İşçileri Birliği, bir sağlık emekçisi, HT Solar işçisi, DGB ve DLB konuşmaları yapıldı.

Son olarak işçi sınıfını sosyalizme ve devrimci partisine kazanmanın önemine vurgu yapılarak etkinlik sonlandırıldı.

Kriz döneminde artan işten atma saldırılarına Arçelik'in Ankara ve Çerkezköy'deki fabrikaları da eklendi. Arçelik'in iki fabrikasından yüzlerce işçi işten çıkarıldı.

ANKARA'DA YÜZLERCE İŞÇİ ATILDI

Ankara'daki fabrikada çalışan 500'e yakın sözleşmeli işçinin sözleşmeleri uzatılmadı. İlk üç ayın ardından sözleşmeler iki kez 1'er ay uzatılmış, her uzatmada işten atılmaları yaşanmıştı. Son

Arçelik'te kıyım var, Türk Metal sessiz!

kalan sözleşmeli işçiler de işten atıldı. Yalnızca 30'a yakın işçi kadroya geçirildi.

Çıkış bildirimleri için mesai süresinin son yarım saatini bekleyen ve son ana kadar birçok kişiye kendilerinin kadroya geçirileceğini söyleyen yönetim, işten atılan işçilerin birkaç ay sonra tekrar çağrılabilceğini, bu durumda kadrolu

işbaşı yapacaklarını öne sürerek olası tepkilerin önüne geçmeye çalıştı.

ÇERKEZKÖY'DE DE KIYIM

Arçelik'in Çerkezköy'deki fabrikasında da işçi kıyımı yaşandı. Motor bölümünde çalışan 8 işçi “performans düşüklüğü” bahanesiyle işten atılırken,

kurutma fabrikasından da 90 işçi sözleşmeleri yenilenmeyerek işten çıkarıldı.

Fabrikada yetkili Türk Metal ise işten atılmaları karşısında sessiz kaldı. Daha yeni yapılan Çerkezköy şube genel kurulunda konuşan Türk Metal şefi Pevrul Kavlak'ın “Krizin yükünü işçilere ödetmeye kalkmayın” diye esip gürlemesine rağmen işçi kıyımı karşısında yaşanan bu sessizlik, Türk Metal'in söylemlerinin şov ve aldatmacadan öte bir anlam taşımadığını gösterdi.

25 Kasım'ın ardından...

Kadın mücadelesi ve örgütlenme

Son yıllarda kadın hareketi dünya çapında bir yükseliş ve yayılma eğilimi gösteriyor. Dünyanın birçok ülkesi "kadın grevleri"ne, "kadın yürüyüşleri"ne, büyük çaplı kadın eylemleri ve protestolarına sahne oluyor. Değişik sınıflardan kadınlar aşağılanmaya, köleliğe, hiçe sayılmışlığa, taciz ve tecavüze, kadın cinayetlerine ve elbette ağır sömürü ve çalışma koşullarına, sosyal yıkım saldırılarına, yoksulluğa ve işsizliğe karşı adeta ayağa kalkıyorlar.

Son iki-üç yıl içinde gerçekleşen örnekler oldukça dikkat çekici. Amerika'nın 600'den fazla kentinde milyonlarca kadın Trump şahsında sergilenen cinsiyetçiliği protesto etti. Bu protesto eylemleri 75 ülkede yankılandı. Kadına yönelik çok boyutlu şiddet ve kadın cinayetlerinin yaygınlaşmasına karşı, "Bir kadın daha eksilmeyeceğiz" şiarıyla, dünyanın birçok ülkesi kadın eylemlerine sahne oldu. Arjantin başta olmak üzere birçok Latin Amerika ülkesinin meydanları kadın kitleleriyle doldu. Polonya'da kürtaj karşıtı yasaya karşı yapılan kadın grevi, yasa tasarısının geri çekilmesini sağladı ve bu talep birçok ülkede de büyük yankılar yarattı. İzlanda, işçi kadınların "eşit ücret" talep eden grevleriyle sarsıldı. Bir dizi ülkede "kadın grevleri" örgütlendi. 8 Mart ve 25 Kasım gibi uluslararası takvimsel mücadele günlerinde de dünyanın dört bir tarafında kitlesel ve coşkulu kadın eylemleri gerçekleştirildi.

Bu yıl da 8 Mart ve 25 Kasım vesilesiyle, farklı sınıf ve katmanlardan kadınlar, öfkeleri, coşkuları, umutları, özgürlük ve eşitlik özelemleriyle, Türkiye'de olduğu gibi dünyanın her tarafında alanlara aktılar. Yaşamlarını kaba çeviren çifte baskı ve sömürünün karşısına yakıcı taleplerini bayraklaştırarak çıktılar. Sınıfsal ve cinsel konumlarından gelen özgün sorun ve talepleriyle mücadelenin öznesi olmaya kararlı olduklarını tüm dünyaya duyurdular.

Özellikle son yıllarda milyonlarca kadın kitlesini harekete geçiren nedir?

Ekonomik, sosyal ve siyasal koşulların, neo-liberal saldırı politikalarının yarattığı çok boyutlu yıkımın, yokluğun ve yoksulluğun yanı sıra, burjuva-feodal

Marksist dünya görüşü, kadının ezilmişliğinin ve burjuva ailenin, tıpkı sınıflı toplum, özel mülkiyet ve devlet gibi her zaman var olmadığını, sorunun özel mülkiyet ve sınıflarla birlikte ortaya çıktığını, erkek egemenliğinin de bunun sonucu olduğunu gösterir. Dolayısıyla kadının ezilmişliğinin temelinde sınıflı toplum gerçeği durmaktadır.

gelenek ve göreneklerin, dinsel, ırkçı, cinsiyetçi politikaların doğrudan sonucu olarak kadınların yaşadığı şiddet, baskı ve eşitsizlikler, kadın kitlelerini harekete geçiren faktörlerdir.

KADINA YÖNELİK ŞİDDETE "MEDENİ" ÜLKELERİN UYANICI TABLOSU

Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri bugünün dünyasında en yaygın bir toplumsal sorundur. En "demokratik", en "medeni", en "gelişmiş" ülkelerden en gerisine, tümünde böyledir ve giderek tırmanmaktadır. Dikkat çekici olan, orta sınıf kadınlarına yönelik şiddetin de artmasıdır.

Dünya Sağlık Örgütü verilerine göre, dünya çapında kadınların yüzde 35'i, eş veya birlikte yaşadığı kişinin ya da başka erkeklerin fiziksel ve cinsel şiddetine maruz kalıyor. Bazı araştırmalar, kadınların yüzde 70'inin erkeklerden fiziksel veya cinsel şiddet gördüklerini ortaya koyu-

yor. Birleşmiş Milletler Uyuşturucu ve Suç Ofisi'nin "Küresel Cinayet Raporu"na göre, 2017'de 87 bin kadın öldürüldü. Bu kadınların yüzde 58'i partnerleri ya da aile üyeleri tarafından öldürüldü. "Rüyalar ülkesi" Amerika'da günde üç kadın mevcut veya eski partneri tarafından öldürülüyor ve her 20 dakikada bir kadın şiddete uğruyor. Tüm dünyada kadın cinayetlerinin yüzde 34'ü partnerler, yüzde 24'ü diğer aile üyeleri, yüzde 42'si ise aile dışından erkekler tarafından işlenmiş.

Başka araştırmalar ise, en gelişmiş "medeni" ülkelerin bazılarında kadına yönelik şiddetin ürkütücü boyutlara ulaştığını gösteriyor. Örneğin Danimarka'da yüzde 52, Finlandiya'da yüzde 47, İsveç'te yüzde 46... Avrupa Birliği Temel Haklar Ajansı'nın (FRA) verilerine göre, Avrupa Birliği ülkelerinde her üç kadından biri, yani yüzde 33'ü fiziksel ya da cinsel şiddete maruz kalmaktadır. Al-

manyaya, Fransa, Lüksemburg, Belçika, Britanya ve Hollanda gibi AB'nin en gelişmiş ülkelerinin bu ortalamadan üstünde olduğu iddia ediliyor. Partnerlerinden şiddet gören kadınların yalnızca üçte birinin polise ya da bir destek grubuna başvurduğu iddiası düşünüldüğünde, bu sayının daha fazla olduğu anlaşılıyor.

Ortadoğu, Afrika ve Asya'da ise durum çok daha vahim. Gericilik gelenek ve önyargılarla birlikte dinsel gericilik eliyle kadın köleleştiriliyor, katledilmesini adeta meşrulaştıran uygulamalar yaygınlaşıyor.

EN TEMEL HAKLARDAN YOKSUNLUK

Kadınların ezilmişliğini, horlanmışlığını, geri bırakılmışlığını ve yoksulluğunu ortaya koyan göstergelerden biri de kadınların beslenme, barınma, sağlık ve eğitim gibi en temel haklardan yoksun kalmasıdır. Günde bir doların altında bir gelirle yaşayan 1.3 milyar kişinin yüzde

gütlenmesinin yakıcılığı

70'i kadın. Açlıktan etkilenenlerin yüzde 60'ını da kadın ve kız çocukları oluşturuyor. En yüksek yoksulluk ve açlık oranlarına sahip ülkeler aynı zamanda cinsiyetler arası eşitsizliğin de en yüksek olduğu ülkeler.

Dünyadaki iç ve dış göçün yüzde 80'i kadın ve çocuklardan oluşuyor. İnsan ticaretine mağdur olan yılda 800 bin kişinin yüzde 80'inin kadın ve kız çocukları olduğu rapor ediliyor. Daha çok Afrika, Ortadoğu ve Güney Asya'da rastlanan çocuk evlilikleri ise düzenin en iğrenç yüzlerinden biri. Birçok ülkede kadın sunneti uygulaması da, kadın sağlığı ve kadına yönelik şiddet açısından büyük bir sorun olmaya devam ediyor. Eğitim olanaklarından faydalanamayanların çoğunluğunu da kadınlar oluşturuyor. Dünyada yaklaşık 800 milyon okuma yazma bilmeyen nüfusun 515 milyonu kadınlar. Okula gidemeyen 72 milyon çocuğun 54 milyonu kız çocuğu.

Bu özet tablo, sadece kadının çifte baskı ve sömürü altındaki bitmez tükenmez ezilmişliğini değil, aynı zamanda sorunun temelinde bir sınıf sorunu olduğunu gerçeğini ortaya koyuyor.

BÜYÜYEN ÖZGÜRLÜK VE EŞİTLİK ÖZLEMİ VE ÇIKIŞ ARAYIŞI

Sınıfsal sömürü ve ezilmişlik, cinsiyetten kaynaklı baskı ve şiddet, kadınların yaşamını cehennem çeviren sonuçlar üretmektedir. Kadın kitleleri arasında artan hoşnutsuzluğun, öfkenin ve mücadele kararlılığının gerisinde bu çok yönlü eşitsizlikler ve hak yoksunlukları vardır. Eşitlik ve özgürlük özlemi yeni bir uyanış ve mücadeleye yol açmaktadır.

Kadını cinsel bir meta, emeği en ucuza sömürülecek ücretli köle, sistemin temel direği olan aile kurumunun hizmetçisi ve kapitalistlere yeni köleler doğuran kuluçka makinesi olarak gören kapitalizm, bunun için sürekli kadınların öfkesinin hedefi oldu. Özellikle emekçi kadınların yaşadığı acılar ve ezilmişlikler, kadınların özgürlük ve kurtuluş özlemini büyüttü ve onları kapitalizme karşı mücadeleye yöneltti.

Günümüzde de kadınlar, baskı ve eşitsizliğin tüm biçimlerinin ve ücretli köleliğin olmadığı, her türlü şiddet ve zorbalığın ortadan kalktığı bir dünya özlemiyle mücadele alanlarını doldurmakta ve yaşadıkları duruma son verecek bir çıkış yolu aramaktadırlar.

Acıların daha katmerli, baskı, sömürü ve eşitsizliğin daha ağır olduğu, her gün birkaç kadının öldürülmesinin adeta olağanlaştığı Türkiye'de de, burjuva devletin başındaki yobazlar sürüsü, açıklamaları ve konuşmalarıyla kadın düşmanlığında ölçü tanımıyor ve cinayetleri teşvik ediyorlar. Kadınlar ağır sömürü koşullarında ve dinsel gericiğin ağır kuşatması altındalar. Tüm kazanımları hedef tahtasında. Boğucu bir siyasal gericiğin ve ölçsüz bir devlet terörünün hüküm sürdüğü, so-kağa çıkmanın bedeller gerektirdiği, sosyal mücadelenin geri olduğu bir dönemde, buna rağmen binlerce kadının çeşitli vesilelerle alanları doldurması, son derece dikkate değer bir gelişmedir.

Özellikle son birkaç yıldır kimi kadın gruplarının çabalarının yanı sıra önemli ölçüde kendiliğinden harekete geçen kadınların eylemleri büyük bir yaygınlık ve gelişme göstermekte, dikkat çekici bir kadın potansiyelinin varlığını ortaya koymaktadır. Yaşanan yaygın şiddet ve kadın cinayetleri de düşünüldüğünde, kadın sorunu toplumda en çok konuşulan ve tartışılan temel konular arasında yer almaktadır.

Bu durum, kadın sorunu ve kadın mücadelesi, onun büyük enerjisi ve dev-

rimci potansiyeli üzerine herkesi tutum ve konum belirlemeye, politika oluşturmaya, "örgüt" kurmaya ve bu çerçevede daha planlı ve sistemli bir kadın çalışmasına zorlamaktadır.

BİR KEZ DAHA KONUNUN İLKESEL VE TEORİK ÇERÇEVESİ ÜZERİNE

Her sınıfın ve onların politik temsilcisi siyasal akımların bütün sorunlara olduğu gibi bu soruna da yaklaşımı ve çözüm perspektifi farklıdır. Devrimci bir sınıf partisi, diğer sorunlara olduğu gibi bu soruna da marksist teorinin ve bilimsel sosyalizmin temel ilkeleri ışığında yaklaşır. Devrimci işçi hareketinin yanı sıra komünist kadın hareketinin bu alanda yarattığı zengin teorik ve pratik mirasa, sınıf partilerinin deneyim ve birikimine yaslanır.

Marksizm, kadın üzerindeki baskı ve sömürünün tarihsel-toplumsal kökleri ve sınıfsal temelini daha en baştan ortaya koymuştur. Toplumsal yaşamın her alanında kadınların yaşadığı baskı ve eşitsizliğin temelinde toplumların sınıflara bölünmesi vardır. Çeşitli tonlardan feminist hareketin burun kıvrıp "işe yaramaz" ilan ettiği marksist dünya görüşü, kadının ezilmişliğinin ve burjuva ailenin, tıpkı sınıflı toplum, özel mülkiyet ve devlet gibi her zaman var olmadığını, sorunun özel mülkiyet ve sınıflarla birlikte ortaya çıktığını, erkek egemenliğinin de bunun sonucu olduğunu gösterir. Dolayısıyla kadının ezilmişliğinin temelinde sınıflı toplum gerçeği durmaktadır.

Öte yandan mevcut toplum çıkarları birbirine zıt sınıflardan oluştuğu için, kadın sorununun da farklı sınıflara ait kadınlar için anlamı ve kapsamı farklıdır. Kadının ezilmişliği sorunu elbette kadın cinsinin tümünü kapsamakta ama bu gene de farklı sınıflara ait kadınların sorunlarının farklı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır. Bir işçi kadın ile bir burjuva kadının yaşadıkları bir ve aynı şey olmadığı gibi, bir işçi-emekçi kadın ile bir burjuva kadın eşit de değildir, bunlar arasında dayanışma olanaklı değildir. İşçi kadın, ezilen cins olarak da yaşadığı büyük acıyı bizzat sermaye köleliğinden çekerken, sermaye sınıfına ait bir kadı-

nın böyle bir sorunu yoktur. Bu nedenle, burjuva kadınının cinsel kimliğinden kaynaklanan özgül sorunu ile işçi-emekçi kadının kadın olmaktan kaynaklanan iktisadi, siyasi, sosyal ve kültürel sorunları arasında büyük bir uçurum bulunmaktadır.

Dolayısıyla, kadınların yaşadığı sorunların kaynağı erkekler değil, özel mülkiyete dayalı kapitalist düzendir. Kadının kurtuluşunun yolu bu düzeni hedefleyen mücadelelerle ve elbette bu düzenin ortadan kaldırılmasıyla açılacaktır. Nasıl ki mülkiyetin ve sınıfların ortaya çıkması kadın cinsinin tarihsel yenilgisi olduysa, bunların ortadan kalkması da onun kurtuluşunun ön koşuludur. Kadının ezilmişliğini erkeğin doğasından kaynaklanan bir sorun olarak görmek, kadınların mücadelesinin gerçek hedefinden sapıtılmasına hizmet etmektedir.

Feminist hareket ve çeşitli burjuva, küçük-burjuva kadın grupları, kadın sorunu ve mücadelesini temelde kadının kadın olmaktan kaynaklı sorunlarına indirgemektedir. Sorunların çözümünü, sorunun kaynağı kabul ettikleri erkeğe ve geleneksel değer yargılarına karşı mücadeleden ibaret görmektedir.

Sömürüyü, yoksulluğu ve işsizliği yaşamayan burjuva ve orta sınıf kadınları için de kadın sorununun kaynağında erkekler vardır. Bu bakış onların sınıfsal konum ve çıkarlarına uygundur, bu konuda burjuva erkeklerle aynı saflardadır.

Tüm çarpıtmalara rağmen kadın sorunu toplumsal-sınıfsal bir sorundur; bu uğurdaki mücadele de temelde işçi ve emekçi kadının çifte ezilmişliğine karşı sınıfsal bir mücadeledir.

KADIN ÇALIŞMASI VE KADIN ÖRGÜTLENMESİNE YAKLAŞIM

Kadın çalışması ve kadının örgütlenmesi sorununu her siyasi akım, izlediği politik çizgiye ve bu çizginin ihtiyaçlarına bağlı olarak ele alır. Marksistler her türlü ayrımcılığa, eşitsizliğe, cinsiyetçiliğe ve baskıya karşı mücadele ederken, sorunu salt kadın ile erkek arasındaki çatışma olarak gören ve ayrı örgütlenmeyi savunan burjuva ve küçük-burjuva feminizmiyle ve onların soldaki versiyonlarıyla yollarını ayırır.

Kadının ezilmişliği burjuva egemenlik ilişkilerinden kaynaklanmakta ve burjuva ideolojisi tarafından yeniden yeniden üretilmektedir. Bu yüzden kadınların tam

hak eşitliği mücadelesi burjuva egemenlik ilişkilerini ve ideolojisini hedeflemek zorundadır. Bu durum emekçi kadınların ve emekçi erkeklerin sermaye iktidarına karşı ortak sınıfsal mücadelesini temel almayı zorunlu kılar.

Hem uluslararası planda hem de ülkemizde devrimci ve komünist hareketin kadın sorununun özgül yanını yıllar boyunca ihmal ettikleri bir gerçektir. Cinsel egemenlik ilişkisinin özel yaşam içinde kendini gösteren biçimlerine gerekli ilgi gösterilmemiş, dolayısıyla etkin bir politik-pratik mücadelenin konusu edilmemmiştir. Buradan gelen zayıflık ve ilgisizlik feminist hareketin ve çeşitli kadın oluşumlarının haklı eleştirilerine hedef olmuştur. Dolayısıyla feminizm mahkûm edilirken, devrimci hareketin bu alandaki zaafı ve darlığı gözden kaçırılmamalı, buradan gelen eleştiri ve tepkiler anlaşılmalı ama tersten bir savrulmaya karşı da mücadele edilmelidir.

Çeşitli kadın örgütleri ve feminist akımlar kadın sorununu salt cinsiyetçi bir yaklaşımla ve kadın kitlesinin tümünü kesecek biçimde ortaya koydukları için, örgüt ve örgütlenme sorununa da bağımsız kadın örgütleri kurma sorunu olarak yaklaşmaktadırlar. Bunun yanı sıra etkileri çeşitli devrimci yapılarda da kendisini rahatsız edici düzeyde göstermektedir.

İşçi sınıfının komünist partisinin bu soruna bakışı temelden farklıdır. O, sınıf

bilinçli kadın ve erkek işçi ve emekçilerin öncü devrimci partisi olarak, cinsiyet esasına göre bir örgütlenmeyi değil, kadın-erkek işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesini ve mücadelesini savunur. Emekçi kadın ile emekçi erkeği birbirinden ayırmayı değil fakat mücadele içinde birleştirmeyi amaçlar. Başka türlü sömürücü sınıfın gücünü ve mücadelesini bölmeye hizmet eder.

İŞÇİ KADIN EKSENLİ KADIN ÇALIŞMASINI GÜÇLENDİRMENİN YAKICI ÖNEMİ

Kapitalist sömürü düzeni, kadınların kendi özgün talepleri için mücadeleye atılmalarını ve bunun sınıfsal mücadeleyle birleşmesinin imkanlarını her geçen gün daha fazla büyütülmektedir. Zira daha çok kadın toplumsal üretim sürecine çekilmekte, bu da ezilen cinsin kurtuluşu sorununu işçi-emekçi kadının kurtuluşu sorunu, dolayısıyla emeğin sermayenin boyunduruğundan kurtuluşu sorunu haline getirmektedir.

Kriz koşullarında kapının önüne ilk konuların olmasına rağmen kadının üretim içinde tuttuğu yer büyümekte, giderek daha fazla sayıda kadın emek ordusuna katılmaktadır. Türkiye’de de kadın kitleleri ucuz işgücü olarak üretim sürecine çekilmektedir. İşçi kadınlar, ev işleri ve çocuk bakımı yükünün yanı sıra insafsız bir kapitalist sömürünün nesnesi olarak ezilmektedir. Büyük bir mücadele potansiyeli demek olan bu çifte ezilmişlik, kadın çalışmasının neden temelde işçi kadın çalışması olması gerektiğini ortaya koyuyor. Sorunu böyle koymak elbette, kadın sorununu işçi kadından, kadın çalışmasını da işçi kadın çalışmasından ibaret görmek anlamına gelmiyor, çalışmanın oturacağı temel eksene

işaret ediyor.

Bugün kadın çalışmasını kolaylaştıracak, kadının çok yönlü ezilmişliğinin bu sistemden kaynaklandığını gösterebilecek sayısız sorunla karşı karşıyayız. İşçi ve emekçi kadınlar bu sistemde ağır ve kurnalsız bir sömürü, işsizlik, yoksulluk, açlık ve eşitsizlik pençesinde tükenirken, ezilen cins olmaktan kaynaklı olarak çocuk bakımı, ev içi köleliği, şiddet, cinsel taciz ve kadın cinayetleriyle cehennem koşullarını yaşamaktadır. Tüm bunlar vb., kadın çalışmasını büyütüp güçlendirmek, kadının devrimci enerjisini açığa çıkarmak, onu sosyal mücadeleye çekmek için büyük olanaklar sunmaktadır.

Kadınların temel hak ve özgürlükleri ile sosyal-sınıfsal istemleri uğruna olduğu kadar, erkek egemenliğinin bütün belirli biçimlerine ve tüm alanlardaki yansımalarına karşı sistematik bir mücadele de bugünün yakıcı bir görevidir. Ataerki ve burjuva cinsiyetçi düşünce ve önyargıların, burjuva yozluğun işçi sınıfı içinde olduğu gibi devrimci sol saflarda da etkisi düşünüldüğünde, bunun özel bir mücadeleye konu edilmesinin önemi daha iyi anlaşılır.

“TKİP, kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izleriyle silinmesinin yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacağına bilincindedir. Bu bilinçle, kadını köleleştiren ve aşağılayan ideoloji ve geleneklere karşı sistematik bir mücadele yürütür.”

Bugünden, “Toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliğinin sağlanması için kararlı ve sistematik bir mücadele yürütülür. Eski toplumdan miras fiili eşitsizliklerin giderilmesi için her alanda kadın lehine ayrımcılık gözetilir.” (TKİP Programı)

25 Kasım eylemleri...

Kadına yönelik şiddete karşı tepki büyüyor!

Bu 25 Kasım, tüm baskı ve teröre rağmen, kadınların kendilerine yönelik saldırılara sessiz kalmayacağını gösterdi. İşçi kadınların henüz bu mücadelede ağırlığını koyamaması ise temel bir zayıflık alanını, dolayısıyla işçi kadınların mücadele sahnesinde yerini alması ihtiyacını ortaya koydu.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde Türkiye'nin dört bir yanında kadınlar alanlara çıktılar. Eylemlerde, gün geçtikçe artış gösteren şiddete, eşitsizliğe, yoksulluğa ve krize karşı tepkiler öne çıktı.

AKP İKTİDARI ŞİDDETLE BİRLİKTE TEPKİYİ DE KÖRÜKLEDİ!

Kapitalizmin ürettiği kadına yönelik şiddette, din istismarcısı AKP döneminde ciddi bir tırmanma yaşandı. Erkek egemenliğini kutsayan politikalara, kadını aşağılayan söylemler eşlik etti. Yasal kazanımların tırpanlanması da bu saldırıların tamamıydı. İyi hal indirimleri vb. gibi şiddete adeta davetiye çıkartan yasal düzenlemeler ve dinci gerici vaazları aynı amaca hizmet etti. Servet ve sefalet kutuplaşmasının her geçen gün boyutlanması ve yoksulluğun derinleşmesi de şiddeti tetikleyen bir rol oynadı. Tek adam rejiminin baskıcı politikaları şiddeti toplum ölçüsünde daha da tırmandırdı.

Özellikle Haziran Direnişi'yle birlikte kadınlara yönelik baskı ve saldırılara

karşı tepkiler de artış gösterdi. Özge Can Aslan'ın katledilmesi ise öfkenin dışavurumuna vesile oldu. Geride kalan beş yıl boyunca, kadına yönelik şiddete, cinsel istismara ve AKP'nin gerici politikalarına karşı eylemler hız kesmedi. Sınıfsal zeminden ve birleşik mücadele ekseninden yoksun olmasına rağmen, OHAL sürecinin baskı atmosferinde dahi kadın eylemleri varlığını sürdürdü. Pek çok kez devletin kolluk güçlerinin saldırısına rağmen, direnme kararlılığı varlığını sürdürürken, eylemli tepkiler süreklilik kazandı.

2018 25 Kasım'ını böylesi bir tabloda karşıladık. Bu yıl da, baskılara rağmen pek çok yerde kadına yönelik şiddet protesto edildi. 30'u aşkın il ve ilçede eylemler gerçekleştirildi. Kitleliliği ile de öne çıkan Taksim 25 Kasım eyleminde kadınlar polis terörüyle karşı karşıya kaldılar. Cumartesi Anneleri'nin 700. hafta eylemine müdahalenin ardından fiili OHAL'in uygulandığı İstiklal Caddesi'nde bir kez daha devlet şiddeti görüldü.

Bu yıl gerçekleşen eylemlerde kadına yönelik şiddetin tırmanmasına tepki öne

çıkarken, AKP iktidarının kaldırmayı hedeflediği 6284 sayılı "Ailenin Korunması ve Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesine Dair Kanun" gündemdeydi. Yanı sıra çocuk istismarı da temel gündemlerden biri olarak ele alındı. Aynı zamanda ekonomik krizin yansımaları ve her geçen gün artan yoksulluğun kadınlar üzerindeki etkilerinin şiddet ile bağı teşhir edildi.

Heterojen kadın kitlelerinin gerçekleştirdiği eylemlerde, işçi sendikalarının katılımı yok denilecek düzeydeydi. Sadece Gebze'de gerçekleşen eyleme 200 günü aşkın süredir direnen Flormar işçileri katılım sağladılar. Bu katılım, sendika hakkı için direnen kadın işçilerin sınıfsal baskı ve ezilmişliğe karşı tepkilerini cinsel baskı ve ezilmişlikle birleştirmeleri açısından özel bir anlam taşıyordu.

Bu 25 Kasım, tüm baskı ve teröre rağmen, kadınların kendilerine yönelik saldırılara sessiz kalmayacağını gösterdi. İşçi kadınların henüz bu mücadelede ağırlığını koyamaması ise temel bir zayıflık alanını, dolayısıyla işçi kadınların mücadele sahnesinde yerini alması ihtiyacını ortaya koydu.

Balgat'tan tekstil işçilerinden Flormar işçilerine mektup

Merhaba Flormar'ın direnişi kadınları,

25 Kasım'ın mücadele ruhuyla, onurlu direnişinizi destekliyor ve selamlıyoruz.

Hepimiz biliyoruz ki biz kadınlar bu toplumda ikinci planda kalıyoruz. Her geçen gün ataerki sistemin ve erkeklerin şiddetine maruz kalıyor, işyerlerinde sömürü koşulları altında eziliyoruz.

Kadınların maddi ve manevi direnişine her gün bir tanesi daha ekleniyor.

Sistem kadını ne kadar çok ezilorsa sesimiz o kadar çok çıkıyor ve çıkmaya da devam edecek.

Her gün ortalama 5 kadının katledildiği bu ülkede sizin açtığımız yol, direnişin iş hayatında değil, hayatın her alanında mücadele etmemiz gerektiğini vurguluyor. İçimizde çocuk sahibi kadınlar var. Eminiz ki sizin içinizde de çocuk sahibi kadınlar var. Sizin gibi biz de çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için gece gündüz çalışıyoruz. Ama bunu yaparken de hem kendimizden hem de çocuklarımızın geleceğinden birçok ödün vermiş oluyoruz.

Emeklerimizin karşılığı ne zaman bize gerçek hak olarak gelecek; direndiğimiz zaman! Hiçbir kadın yalnız değil, olamaz da. Çünkü kadın; hem anne hem kardeş hem eş hem dost yani yaşamın yarısıdır. Sizler sakın sesinizin duyulmadığını düşünmeyin. Çünkü her adımınız bizim için de bir umut oluyor.

Her bir kadının çıkardığı fısıltı koca bir çığlık olana kadar mücadelemiz devam edecektir. Direnişinizi selamlıyoruz ve 'mücadeleye devam' diyoruz.

**Yaşasın Flormar direnişi!
Kadını makyaj değil, Direniş güzelleştirir!**

BALGAT'TAN TEKSTİL İŞÇİLERİ

Teslim Demir'in (Sinan Hoca) anısına...

Bir dava insanı!

B. Nadir

Yattığı odanın kapısını usulca araladım ve göz ucuyla baktım. Xece'siyle göz göze geldik. Yorgunluk ve uykusuzluktan, belki de gizlice ağlamaktan, gözleri kan kırmızıydı. Bakışlarına daha önce izine hiç tanık olmadığım bir tür çaresizlik sinmişti. Yürüdüğü yolu kolaylaştırmak için bugüne dek hep çabaladım, ilk kez engel olmak istiyorum, gitmesin istiyorum, fakat engel olamıyorum, der gibiydi.

Yatağa yaklaştım. Elini tuttum, eğilip öptüm. Bu kez sesimi biraz yükselterek, "Sinan" dedim. İrkilir gibi oldu. Gözlerini açmaya çalıştı. Sağ gözü hafif aralanır oldu, gücü yetmedi, kapak geri düştü. Duydu mu diye seslendim, zorlandı ama başını azıcık oynattı.

Doktora döndüm. Sormaya fırsat vermeden, "Aslında süreç tamamlandı. Fakat inanılmaz bir iradeyle yaşama tutunuyor. Şaşırtıcı bir inatla direniyor" diye özetledi durumu. Hiçkırığı tutmaya çalıştım, cama dönüp dışarı baktım. "Şaşırtıcı" sözcüğü aklıma takıldı. O kimi şaşırtmadı ki, dedim kendi kendime.

Dışarı bakarken, yıllar önce yaptığı bir şaka geldi aklıma. Henüz çok genç ve çok da toy bir devrimciydim. İstanbul'a ilk gelişim ve hocayla otobüste Boğaz Köprüsü üzerindeyiz. Birden döndü ve "Dersim'e döndüğünde Kuzo'ya 'üç adımdan daha yakına yaklaşma, henüz boğaz köprüsünden bile geçmiş değilsin' diyeceksin" dedi.

Şimdi yaptığı da böyle bir şaka olmaydı. Ya da ben böyle olmasını istiyordum.

Bir önceki hafta ziyaretinden ayrılırken ne öpmüştü ne de öptürmüştü. Bana ne çok umutlu ne de tümüyle umutsuz izlenimi vermişti. Teşhis yeniydi. Kendini iyi hissediyordu. Birkaç gün öncesine kadar sanki normal yaşamındaymış gibi davranıyordu.

"Geleceğim", demişti. "Sizin oralara uzun bir ziyaret yapacağım. Hem sonra o toplantıyı yapmamız lazım. Kaç yaşındaydı, kaç kilo çekerdi, şimdi hatırlamıyorum. Fakat o koyun geri gidecek". Üstümüze sinen kasvetli havayı yine kendisi dağıtmıştı.

Tamı tamına 41 yıl önce yine bir sonbahar günü tanımıştım kendisini. Buna, genç ve toy bir devrim sempaticisi olarak, örgütlü siyasal mücadeleye gözlemini onunla açtım da denebilir. Siyasal

ve manevi hazrı bir ömre bedel olan Dersim'deki dört yılını onunla, onun yol göstericiliğinde geçirdim. Kardeşlerimden hiçbiriyle bu kadar yılı paylaşmadım. Hiçbiriyle bu kadar yakın da olmadım.

Dersim'de onunla yürümüştük. Bizi hiç hayal kırıklığına uğratmamıştı. Önderdi, "şef"ti ama bizden biriydi. Önder ve şef olduğunun elbette farkındaydı. Fakat köylü ile köylü, öğretmen ile öğretmen, öğrenci ile öğrenci ve çocukla çocuktu. Sanırım tam da bu nedenle herkesin sevgilisiydi.

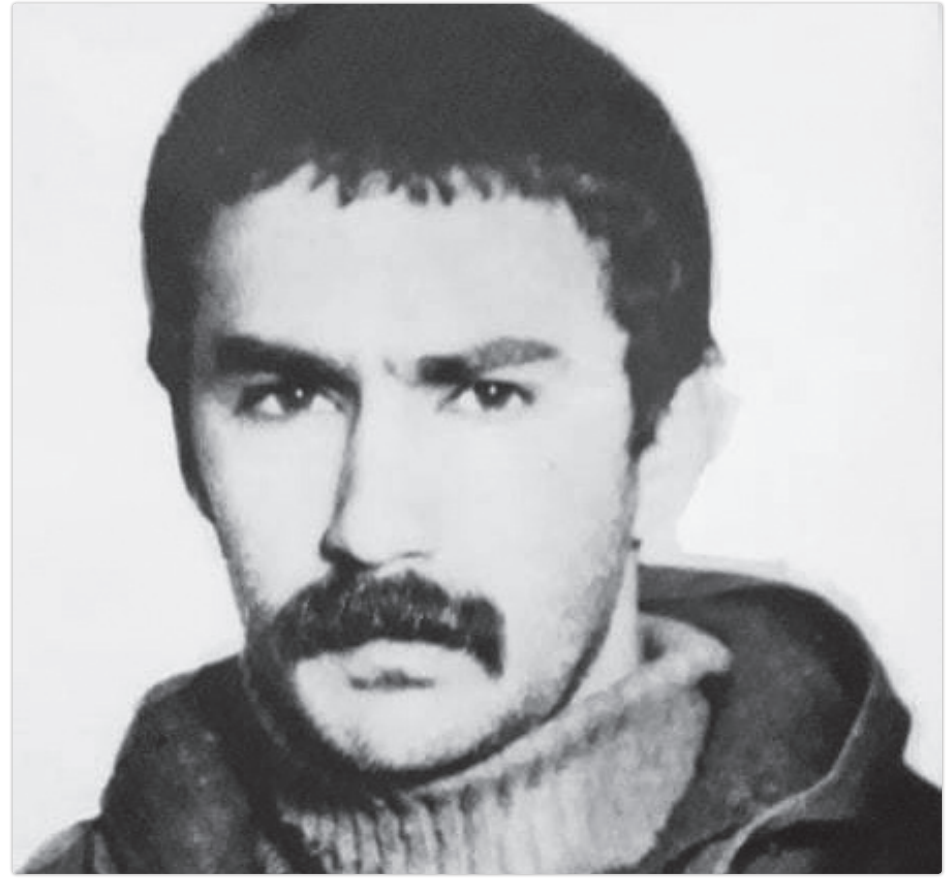
Birileriyle kavga ettiğine hiç tanık olmadım. Gerek duyduğunda, 'anlayana' misali eleştirisini esprilerinin içine serpiştirir, gerilime girmezdi.

12 Eylül'den sonra yazık ki seyrek görüştük. Darbenin ertesinde Dersim'den ayrılmıştım. Yine de bir yolunu bulmuş, iki-üç kez görüşmüştük. Onu görmek bana çok iyi geliyordu. Son görüşmemizde, *Denge Soreş*'te "bir sayfa gençliğin olacak, haberin olsun" demişti.

Yakalanmadan hemen önce Altun'un Ankara'da olduğunu duymuş, bir yoldaşıyla ziyaretine gitmiştik, belki Hoca'yı da görürüz umuduyla. Olmadı. Hoca yoktu. Bir hafta sonra İstanbul'da yakalandım. Hoca'nın da yakalandığını üç ay sonra, Elazığ'da tutuklandığım günün akşamı hapisnede öğrenecektim. Gerçi işkencecilerden biri bir ara "pirinizi yakaladık, şimdi gelsin de Enver Hoca sizi kurtarsın" demişti. Ben doğrusu daha önce yakalanan Sarı'yı kastediyor sanmıştım.

Elazığ'da işler umdukları gibi gitmedi. Avukat "bu celsede çıkarsın" demişti. O celse hiç olmadı. "Heyet hastaydı". Üç gün sonra ana davaya dahil edilmek üzere İstanbul'a getirildim. Sanırım iki ya da üç ay sonra, Metris'ten kaldığım cezaevine sevk edilen bir tanıdığı ile, son derece iyi kamufle edilerek gönderdiği ilk mektubunu aldım. Dava başlayana kadar da sadece selam gönderdik birbirimize.

O üç sayfalık mektuba o kadar çok şey sığdırmıştı ki, bir tek sağlığına dair fazla bir şey yoktu içinde. Körpe Sultan'ın katledilişinin ne kadar canını yaktığını yazmıştı. Sancar'ın, Veli'nin, Komer'in, Yusuf Dal ve Metin'in ve elbette kardeşi Hıdır'ın içinde yarattığı acıyı, kanayan yarasının derinliğini, babasının ölüm biçiminin yarattığı sarsıntıyı, annesine dair duyduğu derin hüznü ilk o mektubu oku-

duğumda fark etmiştim. Hoca'yı bir başka yanıyla tanıyordum.

Geçmiş elbette unutamayız, fakat geleceğe bakmamız lazım, diye vurguluyordu. Memleketimizde "aile" ayakta diyor. "Orada kökü derinlerde bir ağacız artık, bir şey olmaz, emin ol. Biz geniş bir aileyiz. Güvенеceğimiz dağlar var. İmkânın olursa K'ya ilet, kardeşler, özellikle genç kardeşler, Dersim'den çıkıp ekmeklerini kazanacakları büyük kentlere gitsinler. Ekmek artık büyük kentlerde. Verimi belli topraklar bize gelecek güvencesi sağlamaz. Kaldı ki alacağımızı da zaten almış bulunmaktayız" diye de eklemişti.

Hapishane çıkışından ancak birkaç yıl sonra yeniden buluşabildik. Yeni bir yola girmişlerdi. Koluna girdim ve birlikte yürümeye devam ettik. Sıfırdan başlamak gibi bir şeydi bizimki. Benim uzun süren tereddütlerim oldu. Koca bir gücü, geçmişte emeklerimizle yarattığımız birikimi, hareketi yıkıma götüren ve önemli bir kısmının artık devrim davası kalmamışlara bırakıyorduk.

O farklı düşünüyordu. Eskiye takılıp kalmak istemeyenler zaten ileri çıkacaklardı. İleri çıkanlarla da yollarımız birleşirdi. Fakat o eski birikim üzerine yeni bir kültür yaratılamazdı. Eğer eskiye takılı kalırsak, o eski bizi yolumuzdan alıkoyar ve kendine benzettir, o zaman da çıkışımızın bir anlamı kalmazdı. "Hareketi" diyordu "proleter bir sınıf temelinde yeniden var etmek çok zor ve çok meşakkatli bir iştir, bu açık. Bu alanda geçmiş birikim ve deneyimimizin olmaması işi daha da zorlaştıracaktır. Evet Dersim'de öğrenci ve köylüleri örgütlemeye benzemeyecektir. Ama bir kez oraya yerleşirsen, işler Der-

sim'dekinden de kolay olacaktır, inan" diyordu.

Tereddütlerimi tümüyle yok etmemişti. Yine de Dersim'de gençler olarak birbirimize söylediğimize uygun davranırdım: "Hoca bu. Bir şey söylüyorsa bir bildiği vardır."

12 Eylül yıkımını Sovyetler Birliği'nin dağılması izlemişti. Türkiye'de kirli savaş yıllarıydı. Yani şovenizm ve ırkçılığın tırmandığı bir dönem. Her cepheden neo-liberal saldırılar tasfiyeciler rüzgarı besliyor, yasalılık moda oluyor, Denizler'in bıraktığı ihtilalci miras artık demode sayılıyordu. Proletarya devrimi mi? O da ne? Hayal dünyasında mısın! Dersim'de alışkın olduğumuz kardeşliğin, yoldaşlığın, "Yarin yanağından gayrı her yerde, her şeyde, hep beraber" demenin değil, 12 Eylül generalleri ve Özal politikalarının ürünü yabancılaşmanın ve dostuna kazık atanın prim yaptığı yıllar...

Duyarlı yeni kuşak gençlik, yükselen Kürt hareketinin cazibesinin etkisi altında idi. Kopulan geleneğin temsilcileri ise, tapulu arazilerine gecekondular yapılmış mülk sahipleri misali, tam bir dayanışma içinde ve aynı ağızdan "Troçkistler", "bölücüler", "Kara şıh dolaşılıyor" diyerek, kimi daha da düşerek, "zübük" vb. lümpen bir jargon eşliğinde, ideolojik-siyasal muhtevası olan her şeyin üstünü itinayla örtüp, her türlü yolu mübah görerek boğmaya çalışıyorlardı. 12 Eylül yıkımıyla hesaplaşmaktan kaçanlar, bu yıkımın nedenlerini irdeleyen ve ilerlemek isteyenleri hedef tahtasına oturtmuşlardı.

Yani her taraftan tam bir kısılcın içindeydik. İğne ile kuyu kazmak bile de-

nilemezdi yaptığımıza. Ama o umursamıyordu, duydukları karşısında tebessüm ediyordu yalnızca. Dıştaki basınç içte etkisini gösterip sivri oklar yine ona yöneldiğinde, “paslı kelepçeler vız gelir bize” demiş geçmişti.

Kopulan gelenek dedim yukarıda. Bu tabloyu tam anlatmıyor aslında. Buna belki bir-iki önemsiz istisna dışında sol gruplar demek daha doğru olur. Yapılanın tam anlaşılabilmesi için bir örnek vermek gerekiyor. Düşünün, bu aynı dönemde devlet sizi alıyor, günlerce işkenceden geçiriyor ve nihayetinde zindana atıyor. Tutsak olanların ezici bir çoğunluğundan daha eski bir devrimcisiniz ve 12 Eylül’ün işkence ve zindanlarından da geçmişsiniz. Fakat siz yeni bir hareketin mensubusunuz diye mevcut sol gruplardan hiçbiri kaldıkları koşullarda yer vermiyor. Cezaevi idaresine kalan tek şey, sizi adlilerin olduğu bölüme göndermek oluyor. “Bu olamaz, oraya yalnızca cesetlerimizi atabilirsiniz” deseniz bile, idare “bunu arkadaşlarınıza anlatın” diyor ve ekliyor “sizi siyasi görmüyorlar”. “Ölüm orucuna yatacağız ve sizi protesto ettiğimizi kamuoyuna duyuracağız” diye ilan ettikten sonra, böyle bir skandalı göğüsleyemeyeceklerini anlayınca size lütfen bir koşu ranza veriyorlar. Niye? Neden zindan içinde zindan? Ne adına? Bu akıl dışı davranışın mantığı ne? Bir bu yapıları düşünün, bir de Mahirler’in Denizler için kendilerini feda etmelerini... Devrimci ve aynı anlama gelmek üzere insani değerlerden ne zaman, ne kadar ve nasıl uzaklaştığını anlarsınız. Bunu daha çok da yeni dönemin devrimci kuşakları için belirtiyorum.

Kısaca özetlemeye çalıştığım bu koşullar altında çok zor, çok bunalıcı ve çok yıpratıcı bir sürecin ardından, çok sevdiği o ifadeyle “yeni kimlik, yeni kişilik, yeni kültür” vücut bulmuş, Ümitler, Habipler, Hazallar süreci omuzlamaya başlamıştı. Büyük bir bölümü hâlâ çok genç olmakla birlikte geleceği omuzlayacak düzgün devrimciler vardı artık. Hareket nihayet bir eşiği aşmıştı. Yok olacak denilen hareket, bunu diyenlerin devrimci olarak yok oldukları o süreçte kendini var etmişti.

Artık çocuklarımızı görebilecektik. Nasıl büyüdüklerini bilmediğimiz çocuklarımızı! Beş yıl sonra yeniden yüz yüze geldiğimde bana ilk heyecanla sarılan, sonra “hayatımda yoktun, belli ki gelecekte de olmayacaksın, sen iyisi yine yoldaşlarına git” diyecek ve bir daha da bana yüzünü dönmeyecek olan oğlum. Sinan’ın oğlu da ikinci gün annesine “anne bu adam kim, bu ne zaman gidecek?” diye soracaktı. Yıllar sonra bizi gören çocuklarımızın tepkisi böyle olmuştu. O daha şanslıydı çünkü Altun gibi bir kaya vardı arkasında. Son nefesini verdi-

ğinde baba oğulla, oğul da babayla gurur duyuyordu. Ne mutlu!

O zorlu yıllar elbette sorunlar da biktirmişti. Belki çok kestirme bir yola zorladım veya derdimi anlatamadım. Belki başka bir şey. Bunun gelinen aşamada bir önemi yok.

Bir yol ayırımına geldiğimi uzun bir orman gezisinde ilk ona dillendirdim. Kalırsam, kendimi tanıyordum, bu hiç kimse için iyi olmayacak, bir didişme süreci anlamına gelecekti. Didişmenin nasıl sonuçlara yol açtığını deneyimlerimizle biliyorduk. İç süreçlerimizden birini ona örnek olarak vermiştim. Sonu olmadığını önden bildiği bir yola, üstelik hiçbir biçimde güven duymadığı kişilerle işbirliği yaparak girmiş ve bu bizim koşullarımızda koca bir tahribat yaratmıştı.

Oysa ben bu hareketi önemsiyorum. Kollektif emeğin olduğu bir dava bu, zarar görmemeli. İnsanlar bu dava için ölüyor, işkence görüyor ve yıllarca hapis yatıyorlar. “Benden sonrası tufan!” demek, devrime emek vermiş, bu uğurda bedeller ödemiş, kendi emeğine ve birlikte yola çıktığı insanlara saygısı olanlara yakışmaz. Biz daha ilerisini yaratacağız deyip iki gün sonra nedamet çukuruna yuvarlananları da biliyoruz. Kontrolsüz bir rüzgara kapılıp savrulmaktansa, inançlarını kalbine gömerek adam gibi kenara çekilmeyi bilmek gerek.

“Ben” demişti, “senin gibi bakmıyorum. Bütün kritik süreçlerde, ne düşündüğümde bağımsız olarak, hep davadan ve partiden yana oldum.” Sonra bir an gözlerimin içine bakmış “büyük hata yapıyorsun” demiş ve başka da bir söz söylememişti. Doğrusu o bir tek cümlede kendini çok iyi anlatmıştı.

“Bütün kritik süreçlerde, ne düşündüğümde bağımsız olarak, hep davadan ve partiden yana oldum!” Çoğumuzun anlamakta zorlandığı, hatta kimilerinin bunu kişisel yıpratma malzemesi olarak kullandığı böylesi tutumlar, onun bir dava insanı olarak güncel ya da dönemsel olayların çok üstünde bir bakışa sahip olmasıyla ilgiliydi. Kimseyi incitme niyetinde değilim. Demek istediğim, devrimci ile dava insanı arasında bir ayırım çizgisi var. Biz elbette büyük bir içtenlikle devrimcilik yaptık. Ama onun omuzlarında bir dava vardı. Fark bu. Bu farkı onun bütün siyasal yaşamında görmek mümkün. Dersim pratiği, PKK ile yaşanan çatışmalı süreçteki tutumu, cezaevi yaşamı, TDKP’deki yaşamı ve kopuşu, EKİM süreci ve de insanlarla ikili ilişkilerinde hep bu aynı kişiliği görürsünüz.

İlişimize burukluk, belki ifade edilmemiş bir kırgınlık girdi fakat bir kez bile arkasını dönmedi bana. Bir kez bile kapısını kapatmadı. Yolu düştüğünde ziyaret

etmemek, hal hatır sormamak gibi bir tutuma girmedim. Bu onun yalnızca bana karşı tutumu değildi. Bu onda bir kültür, bir davranış çizgisiydi. Karşı tarafa geçmediği müddetçe kimseye arkasını dönmez, kimseden kaçmazdı, geçmişte kendisi hakkında olmadık laflar etmiş olsalar bile.

Yaşamı söz konusu olduğunda kişi olarak kendi ihtiyaçları yoktu sanki. İki yıl önce birlikte Paris’e giderken, ayakbalarından tekinin yırtık olduğunu içim kanayarak fark etmiştim. Ayakkabı almak için bir mağaza aramış o an bulamamıştık. Verilen parayı ayakkabı almak yerine o yine partisine aktaracaktı. Birkaç hafta sonra kendisini yine aynı yırtık ayakkabıyla görünce şaşırılmış, sitem etmişim. O ise sadece gülümsemişti.

Her şeyi ile devrime ait olan bu büyük insan artık son yolculuğuna çıkacaktı. Oysa bende onunla vedalaşacak güç yoktu. Kendimi dışarı attım.

Hastane koşuşu arı kovarı gibi... Yoldaşları, dostları, sevenleri çırpınıyor bir şeyler yapmak için. Ne kendisi kabulleniyor durumu ne de sevenleri. Henüz çok erken... Yapacakları var...

Devrim zafere ulaşacak ve hemen ardından “keçilerimi alıp köye çekileceğim” diyordu, o her zamanki esprili üslubuyla... Bunu hiç de köy özleminden değil, fakat geçmiş devrim deneyimleri ışığında, devrim sonrası dönemin bürokrasi tehlikesinden duyduğu tedirginliği dile getirmek için söylüyordu.

Örgütlü siyasal yaşama onun yol göstericiliğinde gözünü açmış biri olarak avazım çıktığıncaya bağırarak geldi içimden. “Kalk” diyecektim, “kalk ve bir kez daha şaka yaptığını söyle bize”. Henüz doyamadık sana. Hatırlıyor musun? Dersim’deyken canımız sıkılsa, moralimiz bozulsaydı, bir yolunu bulur sana koşardık. “Türkü söyleyerek” de yanından ayrıldık, moral tam ve motivasyon en üst seviyede olurdu.

Hep derdik ki, Şener Şen çok şanslıymış; Tahsin Hoca meslek olarak tiyatroyu seçseydi, Şener Şen emekli bir öğretmen olarak yaşamını tamamlardı. Üstelik Şener Şen’in yaptığı roldü, Hoca ise tümüyle doğaldı. Alınacak mesajı muhatabına bırakan, nükteli esprilerle bezenmiş eleştiriler o kadar doğal çıkardı ki ağızından, muhatabı incinme gücü bile bulamazdı.

Yazık ki o artık aramızda değil. Çocuklarına ve Altun ablaya söylediğim gibi, onu kaybetmenin acısı ne kadar derin ise, onu tanımış olmanın ve kardeşlikten öte bir bağ kurmuş olmanın bendeki mutluluğu da o kadar yüksektir. Bunları söylerken binlerce insanın duygularına tercüman olduğumdan da eminim.

Türkiye devrimci hareketi Sinan Ho-

casını adına layık uğurladı. Törendeki katılım ve yapılan konuşmalar, bu gerçeğe yeterli açıklıkla tanıklık ediyor. Bir tek, bir zamanlar Kara’nın yol arkadaşları olan ve bugün artık derinlere batmış kimileri, onun ölümünü de suskunluk fesadıyla karşıladılar. Sinan’ın hayat arkadaşı Altun yoldaşı, bu rezilliğe isyan etmiş, “Geçmişte yıllarca yan yana yürüdüğümüz, birçok şeyi paylaştığımız, yoldaş diye bağrımıza bastığımız kimi soysuzların senin ölümün karşısındaki sessizliklerini hiçbir zaman affetmeyeceğim” diye yazmış.

Devrimcilerin Altun ablası, sen Sinan gibi metin ol. Onun dokunduğu herkes ona karşı son görevini yaptı. Biz, törene gelemediği için kahrolanları da, haberi aldıklarında fenalık geçirip günlerce uyuyamayanları da, ağlamaktan düğümlenen boğazlarından sözcük çıkamayan sayısız eski yoldaşı da biliyoruz. Sözünü ettiklerimizin bir bölümünün hala da EMEP’le bir biçimde gönül bağlarını belirtmeye gerek bile yok. Gerek yurtdışı ve gerekse İzmir’deki törene ilişkin suskunluk fesadının gerisindeki o bayağılık kokan kör kinin sadece senin sözünü ettiğin “soysuzlar”a özgü olduğunu da görmek gerek.

Her türlü devrimci değeri 12 Eylül işkencecilerinin postalı altına serenlerin, yetmemiş olmalı hapishanede örgütlerden oluşan konseyi düşmana vererek kendi yoldaşlarını bile utançtan yerin dibine batıranların, bütün bu utançlara rağmen her nasılsa çörekledikleri koltukları neredeyse çeyrek asırdır koruyanların, her zaman ve her yerde bir devrimci gibi yaşayıp davrananlara karşı başka türlü davranmaları beklenemezdi. İnan bana, bu orta sınıf aristokrasinin devrime duyduğu kindir.

Ben asıl o saflarda bulunup da Sinan’ı yakından tanıyanların nasıl olup da bu bayağılığa sessiz kalabildiklerine şaşırıyorum.

Sinan’ın Altun yoldaşı, sen rahat ol. Onların bu tutumu Kara karşısında duydukları ölçsüz eziklikten geliyor. Bu kez onun ağırlığı altında gerçekten ezildiler.

Dersim’e çok şey verdin, Dersim seninle bir başka oldu, bu deneyimi yazmalısın demiştik ona. O ise gülümseyerek, “Biz Dersim’i birlikte yarattık” diyerek yanıtlamıştı bizi.

Dersim’in hocası bir daha Dersim’e dönmeyecek. Dersim ise, tıpkı 1981’deki gibi, ne kaybettiğinin henüz farkında değil sanırım.

Proletaryanın başkentlerinden birine, İzmir’e kendi isteğiyle gitti. Olsun! İzmir’le Dersim kardeşler. Hıdır ile Hazal’ın, Habip ile Hıdır’ın kardeş oldukları gibi.

Hem bakarsınız İzmir Sinan’ı kazanmış olmasının hakkını verir. Kim bilir!

Azak Denizi krizi...

Emperyalistler arası nüfuz kavgası şiddetleniyor!

Emperyalist güçler arasında rekabet, nüfuz alanlarını ele geçirme kavgası, rakiplerin gelişimini baltalama, çeşitli provokasyonlar gerçekleştirme, ticaret savaşları, diplomatik savaşlar vb... Tüm bunlar emperyalistler arası çelişkilerin güncel plandaki yansımalarından başka şeyler değil. ABD ile Çin, ABD ile AB, ABD ile Rusya, Çin ile Japonya, Rusya ile AB arasında yaşanan gerilimler, kapitalizmin bu yapısal çelişkisinin şiddetlenmekte olduğuna işaret ediyor.

Azak Denizi'nde Rusya ile Ukrayna arasında patlak veren kriz, gerilimin arttığı yeni bir kanıtı oldu ve bu, batılı emperyalistlerin Rusya'yı kuşatma ısrarının devam ettiğini gösterdi. Kışkırtmanın Ukrayna kullanılarak gerçekleştirilmesi, olayın emperyalist güç merkezleri arasındaki çelişkinin bir tezahürü olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Kriz, bu güçler arasındaki çelişkinin şiddetlenme eğiliminde olduğunu yeniden gösterdi.

Rusya, çok kutuplu yeni dünya düzeninin ağırlık merkezlerinden biri olduğunu ABD-AB emperyalistlerine kabul ettirmek için kararlı adımlarla ilerlerken, karşı cephesi ise Rusya'yı 'yumuşak karnı'ndan vurmak için Ukrayna'yı, Baltık cumhuriyetlerini, Gürcistan'ı ve diğer aparatlarını kullanıyor.

Rusya ile çatışmada 'koçbaşı' rolünü üstlenen batı kuklası Kiev rejiminin ahmaklığının bedelini, Ukrayna halkları ödüyor. Bu kepezelik yeni de değil. Adına "renkli devrim" denen CIA organizasyonlarıyla başlayan bu uğursuz süreç, 2014'te faşist çetelerin ortalığı yakıp yıktığı olaylar zinciriyle devam etti. Azak Denizi krizi, Petro Poroşenko rejiminin

ahmaklığa devam ettiğini, daha da ileri giderek ülkeyi savaş aygıtı NATO'nun üssü haline getirmek için adeta çırpındığını gözler önüne serdi.

Savaş tehlikesini arttıran Petro Poroşenko rejiminin ahmaklığının bir nedeni yaklaşan seçimlerde yaşayacağı hezimet önleme hesapları olsa da bu çapta bir olayın batılı emperyalistlerden bağımsız gelişmesi mümkün değil. NATO'yu Karadeniz ve Ukrayna'da yığınak yapmaya çağıran Poroşenko, efendilerinin duymak istediği çağrılarını yineleyip duruyor.

ABD-NATO kaynaklı girişimlere sert yanıtlar veren Rusya, "yumuşak karnına" vurulan ya da vurulmak istenen darbele, sert bir şekilde karşılık veriyor. Çatıştığı güçler doğrudan ABD veya AB değil de onların kuklaları olunca, Rusya'nın sert karşılık vermesi zor olmuyor.

2003'te CIA darbesiyle Gürcistan'da

işbaşına getirilen Mihail Saakaşvili, ABD-NATO kuklası sıfatıyla Ağustos 2008'de Osetya'ya saldırdığında Rusya'dan ummadığı sertlikte bir karşılık almıştı. Batılı emperyalistlere yaslanarak işgüzarlık yapan Saakaşvili, Rusya'nın saldırısıyla Ukrayna ordusunun dağılmasına vesile oldu. Abhazya ve Osetya Rusya tarafından ilhak edildi.

2014 yılında Ukrayna'da faşist çeteleri sokaklara salan batılı emperyalistler, Rusya ile iyi ilişkiler kuran Yanukoviç yönetimini devirdiler. Bu saldırıyı Kırım'ı ilhak ederek yanıtlayan Rusya, ABD ile kuyrukçularına, Kafkaslarda oyun çevirmenin bir bedeli olduğunu gösterdi. Kerç boğazı geçişi konusunda Ukrayna'nın giriştiği son hamle de sert bir karşılık buldu. Kiev'deki kukla rejim bir kez daha utanç verici bir duruma düştü, Rusya Kırım'a yeni S-400 füze savunma sistemleri yerleştirerek, konumunu daha da güçlendirdi.

Rezil olan Petro Poroşenko, "Rusya tehdidini" gerekçe göstererek gerilimi tırmandırmaya çalışıyor. Buna dayanarak ABD ile NATO'nun Ukrayna ve Karadeniz'e daha çok askeri yığınak yapmaları için çağrılar yapıp duruyor.

Azak Denizi krizinden sonra toplanan G20 zirvesindeki konulardan biri haliyle Rusya-Ukrayna gerilimi oldu. G20'nin hemen ardından ise NATO Dışişleri Bakanları toplantısı gerçekleştirildi. Bu toplantının temel gündemi ise, Gürcistan'la Ukrayna'nın "Rusya tehdidine karşı desteklenmesi" olarak ilan edildi. Belli ki, ABD ile NATO yaşanan krizin aşıldığı kanısında değiller.

Bu arada Almanya Cumhurbaşkanı Angela Merkel'le görüşen Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in, AB şefleriyle çözüm arayışı formülü karşılık bulmuş görünüyor. İki liderin Almanya, Rusya, Ukrayna ve Fransa arasında dörtlü görüşmeler yapılması konusunda uzlaştığı bildirildi. Dörtlü görüşmelerle sorunların çözülmesi kolay görünmüyor. Zira denklemin dışında bırakılan ABD ile NATO görüşmeleri sabote edebilirler. Yine de dörtlü görüşmeler gerçekleştirilirse, bu, krizin daha da tırmandırılmasını -en azından verili koşullarda- önleyebilir.

Her şeye rağmen Karadeniz ve Kafkaslar bölgesi stratejik konumu, zengin enerji kaynakları, hem Rusya hem ABD-AB açısından taşıdığı önemden dolayı yeni krizlere ya da çatışmalara gebe bir bölgedir. Bu ise, emperyalist güç odakları arasında cereyan eden nüfuz alanlarını genişletme kavgasının, halkların geleceği açısından yarattığı tehdidin büyümeye devam edeceğine işaret ediyor.

terildi.

Dışişleri bakanlarının 4 Aralık görüşmelerinde Ukrayna ve Gürcistan konusu da ele alındı. Bununla ilgili NATO'dan yapılan açıklamada, Karadeniz'in güvenliği açısından NATO'nun iki ülkeye destek verdiği ifade edildi. Son yıllarda Karadeniz'de kara, hava ve deniz olmak üzere her alanda varlığını arttırdığını hatırlatan NATO, Gürcistan ve Ukrayna'yla işbirliğini geliştirmeye bağlılık vurgusu yaptı.

Emperyalist saldırı aygıtı NATO'nun dışişleri bakanları toplantısı 4-5 Aralık'ta Brüksel'de gerçekleşti. İlk günün ardından yayınlanan bildiriye Rusya INF Anlaşması üzerinden hedef alındı. Rusya ile gerilimin tırmandığı Karadeniz'e dair de NATO, Gürcistan ve Ukrayna'ya da tam destek vermeyi sürdüreceğini açıkladı.

4 Aralık günü gerçekleşen toplantıda NATO'nun gündeminde, ABD Başkanı Trump'ın Rusya'yı hedef göstererek çe-

NATO toplantısında Rusya hedefte

kileceğini açıkladığı Orta Menzilli Nükleer Kuvvetler (INF) Anlaşması vardı. Görüşmelerin ardından konuyla ilgili yayınlanan bildiriye, Rusya'nın geliştirdiği 9M729 adlı füze sistemiyle anlaşmayı ihlal ettiği iddia edildi. Bunun, Rusya'nın transatlantik güvenliğini tehdit eden adımlarından biri olduğu ileri sürüldü.

Öte yandan NATO, ABD'nin anlaşmaya tamamen bağlı kaldığı iddiasında bulundu.

Rusya ile yapıcı ilişkilerin sürdürülmesi vurgusunun da yer aldığı bildiriye INF anlaşmasının korunmasının bundan sonra Rusya'nın sorumluluğunda olduğu vurgusu yapılarak Rusya hedef gös-

“Ulusal birlik” bir yanılısama, devrimci önderlik birleştiricidir!

Kürt hareketinin liderleri ile onlara yakın bazı şahsiyetler “ulusal birlik” vurgusunu sık sık dillendiriyorlar. Denebilir ki, coğrafyası parçalanmış ezilen bir halk için bundan daha doğal ne olabilir? Kuşkusuz “ulusal birlik” vurgusu ezilen bir halk için umut yaratabilecek bir temenidir. Ancak ezilen halklar için de geçerli olan sınıflı toplum gerçeği, bu tür “iyi niyetli” düşlerin gerçekleşmesine izin vermiyor.

“Ulusal birlik” çağrıları eksik olmasa da gerçek hayatta olayların akışı farklı yönde seyrediyor. Bu akışa bakıldığında, “ulusal birliğin” söylemden öte bir değer taşımadığı kolaylıkla anlaşılıyor. Kürt siyasal akımlarının aldıkları tutumlarda, kendi aralarında kurdukları ilişkilerde, emperyalist merkezler ya da bölge devletleriyle kurulan bağlarda bu gözlemlenebiliyor. Bunun en çarpıcı örneğine, Kobanê IŞİD saldırısı altındayken Barzani liderliğindeki KDP'nin AKP iktidarıyla yakın işbirliğine devam etmesinde tanık olundu.

Kürt basınından yansıyan bilgilere göre, son günlerde Kürdistan Yurtseverler Birliği'nin (KYB) hâkim olduğu bölgelerde, PKK'ye yakın çok sayıda kurum kapatıldı. 2014'te kurulan Tevgara Azadi ile RJA'ın birçok bürosu da bu uygulamanın hedefi oldu.

Bu gelişmelerle ilgili olarak KCK adına yapılan açıklamada, “Kürtler arası birlik ve demokratik ilişkinin çok ihtiyaç olduğu bir dönemde bu uygulamanın kabul edilemez olduğu” belirtildi. Uygulamanın, “Kürt düşmanı soykırımcı sömürgecilerin” icraatlarına benzetildiği açıklamada, KYB bu tutumdan vazgeçmeye çağrıldı. Uygulamaya tepki gösteren bir diğer

güç PYD oldu. PYD Genel Meclisi adına yapılan açıklamada şunlar söylendi: *“Bölgesel güçlerin Kürtlere komplolar uyguladığı bir dönemde Kürdistan Ulusal Kongresi'nin gerçekleştirilmesi elzemdir. Tüm gelişmeler Kürt ulusal birliğinin oluşturulmasını getirmektedir. Ulusal birliğin oluşturulması için tüm komploların çürütülmesi gerekmektedir ve bu nedenle de tüm parti, topluluk ve yurtsever şahısların sorumluluk ruhuyla hareket etmesi gerekmektedir.”*

PKK ile PYD dışındaki Kürt parti ya da örgütlerinden bir tepki yansımazken, AKP-saray rejimi uygulamadan duyduğu memnuniyeti dile getirdi. Kürt hareketine yakın isimler, KYB'nin büroları kapatmasını Türk devletiyle geliştirdiği ilişkilere bağlıyor. Barzani'nin KDP'si gibi, KYB'nin de AKP-saray rejimiyle yakınlaş-

maya başladığı, bundan hem ekonomik hem siyasi çıkar sağlamayı hedeflediği belirtiliyor.

AKP-saray rejimiyle işbirliğini geliştiren KYB'nin Türk devletinin talebiyle PKK'ye yakın kurumları kapatması, eşyanın tabiatına uygundur. KYB'nin “Kürtlerin birliği” gibi bir sorunu olsaydı, zaten Ankara'daki Kürt düşmanı dinci-faşist koalisyonla işbirliğini geliştirmezdi. Geliştirdiğinde, bunun gereklerini yerine getirmesi kaçınılmaz oluyor.

KYB bu gerici-saldırgan tutumunu sürdürebilecek mi? Bu henüz belli değil. Ancak KYB saray rejiminden Ankara'da temsilcilik açma daveti alan Barzani'nin KDP'sini takip ederse, daha da gericileşmesi kaçınılmaz olacaktır. Zira bu hatta giren bir hareketin önceliği “ulusal birlik” değil, temsil ettiği sınıfın çıkarlarını savunmak olacaktır.

Burjuvazinin egemen olduğu sınıflı bir toplumda “ulusal birlik” safsatadan başka bir şey değildir. Bölgenin ezilen iki halkını temsil etme iddiası taşıyan Filistin ve Kürt hareketlerinin pratiğine bakmak, bu gerçeği anlamak için yeterlidir. Zira her iki halk adına konuşan farklı farklı akımlar var. Sınıfsal konumlar farklı olunca, aynı soruna önerilen çözümler de doğal olarak farklı olmaktadır. Bu koşullarda “ulusal birlik” söyleminin dilden düşürülmemesinin ne kıymeti olabilir ki?

Bir ideolojik yanılısama aracı olarak “ulusal birlik” söylemi, özellikle burjuva akımlar için vazgeçilmezdir. Ancak siyasal süreçler sınıflı toplum gerçeğine uygun akmaya devam edecektir. Ve ezilen bir halkın “ulusal birliği”ni olmasa da “mücadele birliğini” en ileri düzeyde sağlayabilecek olan, ulusal sorunun çözümünü toplumsal-sınıfsal çözümle birleştirebilen devrimci hareketler olacaktır.

Sarı Yelekliler “Eylemlere devam” dedi

Fransa'da akaryakıt zammıyla patlayan Sarı Yelekliler eylemi karşısında Fransa Başbakanı Edouard Philippe, 4 Aralık'ta akaryakıt vergilerinin altı aylığına askıya alındığını duyurmuştu.

Eylem akaryakıt zammıyla patlamıştı ama 42 maddelik talebi bulan bir içeriğe büründü.

Akaryakıt zammı bu talep listesinin sadece bir maddesi.

Sarı Yeleklilerin sözcülerinden Ben-

jamin Cauchy, akaryakıt zammının geri alınması sonrasında “Fransızlar aptal değil ve ekmek kııntısı değil ekmeğin kendisini istiyor” dedi.

Sarı Yeleklilerin eylemleri 5 Aralık'ta da devam etti. Cauchy, 8 Aralık günü Paris'te planladıkları eylemi, iptal edilmesi

yönündeki çağrılara rağmen düzenleyeceklerini vurguladı.

5 Aralık'ta eylemlerin bitirilmesi arzusuyla Fransa hükümet sözcüsü Benjamin Griveaux, hükümetin varlık vergisi uygulamasını tekrar gözden geçirebileceğini duyurdu.

Sarı Yelek, dünyada emekçilerin eylemlerinde sembol haline geldi. Belçika'nın ardından, 4 Aralık'ta Irak'ın güneyindeki Basra'da kamu hizmeti yoksunluğu ve işsizlik nedeniyle yeniden başlayan eylemde de eylemcilerin “sarı yelek” giymesi dikkat çekti.

Basra'daki “sarı yelekliler” 4 Aralık'ta Basra Valisi Esad İdani'nin konvoyunu valilik binası yakınından geçtiği sırasında kesmeye çalıştı.

Almanya'da ırkçı-faşist hareketler ve anti-faşist mücadele!

C. Ozan

Emperyalist-kapitalist sistemin krizi tüm dünyada yoksulluk, işsizlik, militarizm, silahlanma yarışı, savaşlar ve kitlesel göçlere yol açmakta, bunların ürünü olarak ırkçı-faşist hareketlere giderek güç kazandırmaktadır. Bunu yaşayan ülkelerden biri de dünya kapitalizminin baş aktörlerinden biri olan Almanya'dır.

Almanya, yakın tarihinde Hitler faşizmi şahsında yaşanan acı deneyime rağmen, bir kez daha ırkçı-faşist düşünce ve hareketlerin hızla geliştiği bir ülke durumunda. Bu gelişme Almanya ile sınırlı değil kuşkusuz. Fransa, Avusturya, Hollanda, İngiltere ve İtalya gibi burjuva demokrasinin beşiği sayılan hemen tüm batı Avrupa ülkelerinde ırkçı-faşist hareketler güç kazanıyorlar. Hatta Fransa ve Avusturya'da son seçimlerde iktidarı almalarına ramak kaldı.

Faşizm kapitalist sistemin dolaysız bir ürünüdür. Başta Almanya olmak üzere batı Avrupa ülkelerinin tarihin belli kesitlerinde "burjuva demokrasisi"ni yaşamaları, sosyalizm ile işçi-emekçilerinin zorlu mücadelelerinin ürünü olmuştur. Kapitalizmin genel krizinin kendini göstermesiyle birlikte siyasal gericilik yeniden boy vermeye başlamıştır. Krize girmiş kapitalizm ise, polis devleti uygulamalarıyla birlikte ırkçı-faşist düşünce ve hareketlere daha çok ihtiyaç duymaktadır. İrkçi ve faşist hareketlerin yeşerip serpildiği asıl zemin burasıdır.

NEO-LİBERAL SALDIRILARLA FAŞİST HAREKETLER!

Tüm araştırmalar, '90'lı yılları, Almanya'da ırkçı-faşist hareketlerin yeniden baş gösterdiği tarih olarak kayda geçiriyor. O tarihten bu yana ırkçı-faşist hareket güçleniyor. Bu tarih bir rastlantı değil elbette.

'90'lı yıllar Sovyetler Birliği'nin dağıldığı ve sosyalizmin yenilgisinin ilan edildiği bir tarihsel evredir. Önündeki bu son engelin de kalkmasıyla, Almanya'da ve tüm dünyada kapitalizmin gemi azıya aldığı bir dönemdir.

Reagen, Schröder ve Thatcher'ın temsil ettiği, neo-liberal saldırıların hız kazandığı, batı kapitalizminin "sosyal devlet" kamburundan kurtulmaya başladığı, sosyal hakların bir bir gasp edildiği, bunun sonucu olarak işsizlik ve yoksulluğun giderek arttığı bir dönemdir.

Bu dönem aynı zamanda, sol ve devrimci hareketlerin dağıldığı, güç ve moral kaybettiği bir tarihi evredir.

Bu koşullarda, kendiliğinden oluşan veya bizzat devlet tarafından örgütlenen ırkçı faşist hareketler, kapitalizmin mağdur ettiği emekçilerin öfkelerini manipüle ederek, bu ülkedeki göçmen veya "yabancı"lara yönelmeyi başarıyorlar.

Yine istatistiklere göre, Almanya'da ırkçı-faşist saldırıların en yüksek olduğu yıllar 2013-2015 yılları. Yani, başta Orta-doğu olmak üzere dünyada emperyalistlerin yol açtıkları savaşlar sonucu büyük kitlesel göçlerin yaşandığı yıllar.

İşsizlik, yoksulluk, savaş ve kitlesel göçler, tümü de kapitalist sistemin doğrudan ürünüdür. Bütün bunları kullanarak güçlenen ırkçı-yabancı düşmanı faşist hareketler de bu düzenin öz be öz çocuklarıdır.

ALMAN BURJUVAZİSİ İRKÇILIKTAN MEDET UMUYOR!

Bugün Alman emperyalizmi, dünya da başa yarışan ekonomik gücüne rağmen, krizi yönetmek için bir kez daha ırkçı-faşist düşünce ve örgütlere ihtiyaç duyuyor. Alman devleti, sadece faşizmin yeniden güç kazanacağı nesnel koşulları yaratmakla kalmıyor, çeşitli faşist örgütleri bizzat finansal ve örgütsel olarak destekliyor.

Geçmişten bugüne NPD, NSU, Pegi-

da, AfD, tüm bu faşist parti ve örgütlerin arkasında Alman devleti var. Yıllardır topluma karşı suç işlediğine dair somut delillere, açılmış onlarca davaya rağmen, Alman devleti NPD'yi bir türlü kapatmadı.

Muhafız sol örgütleri adım adım takip eden, gerektiğinde başına çöken Alman devleti, her ne hikmetse Nasyonal Sosyalist Yeraltı (NSU) adıyla ortaya çıkan ırkçı-faşist gruptan tam 13 yıl boyunca "haberdar olamadı." NSU, neredeyse elini kollunu sallayarak 10 cinayet, 15 banka soygunu ve iki bombalı saldırı gerçekleştirdi. Örgüt 13 yıl sonra nihayet ortaya "çıkarıldı." NSU'nun Thüringen eyaleti istihbaratıyla bağlantılı olduğuna dair güçlü deliller olmasına rağmen, sanıklardan ikisi "intihar" süsü verilerek yakıldı. Geriye kalan tek sanık olan Beate Zschäpe yıllarca "susma hakkını" kullandı. 5 yıl süren, 438 duruşması yapılan davada sadece iki kez konuştu, devlet bağlantısıyla ilgili bilgi vermedi. Sonuçta bütün günah B. Zschäpe'e yüklenip ömür boyu hapse mahkûm edildi, böylece Alman derin devleti temize çıkarıldı.

Neo-nazilerin küçük insan gruplarıyla yapmak istedikleri gösterilere "fikir özgürlüğü" kapsamında izin verildiği gibi, göstericileri korumak için yüzlerce-binlerce polis seferber ediliyor. Bu gösterileri engellemeye çalışan anti-faşist güçlere karşı ise polis terörü estiriliyor.

Bundan birkaç yıl önce radikal isla-

mi gericiğe karşı sözüm ona mücadele gerekçesiyle Dresden'de ortaya çıkan ve kitlesel gösteriler düzenleyen faşist PE-GİDA hareketinin arkasında da Alman devletinin özel teşviki ve desteği vardı.

Şimdilerde ise, diğerleri yıpranıp kullanımlarını değerleri düştüğü için, AfD piyasaya sürülmüş bulunuyor. Almanya için Alternatif (AfD) adlı bu ırkçı-faşist partinin son eyalet seçimlerinde gösterdiği başarı, faşizmin Almanya'da yeniden nasıl bir tehlike haline geldiğinin kanıtıdır. Programı ve pratiğiyle son derece ırkçı ve yabancı düşmanı bir parti olan AfD'nin "önlenemeyen" bu yükselişi, Alman burjuvazisinin faşizme duyduğu ihtiyacın ve onu gelişen toplumsal harekete karşı bir dalgakıran olarak kullandığının kanıtıdır.

Bu faşist örgütlenmeleri kuran veya yönlendirenler burjuvazi ve istihbarat örgütleri olsa da, bunların kitle tabanı çoğunlukla emekçi sınıflardan oluşmaktadır. En güçlü oldukları bölgeler eski DDR toprakları olan Almanya'nın doğu eyaletleridir. Alman devleti bu bölgeleri bir laboratuvar gibi kullanmakta, faşist hareketleri özel tarzda örgütleyerek anti-komünist histeriyi diri tutmayı, sosyalizmin itibarını bu yolla da zedelemeyi hedeflemektedir.

ANTİ-KAPİTALİST TEMELDEN YOKSUN ANTI-FAŞİST MÜCADELE!

Almanya Hitler şahsında tarihin gör-

düğü en barbar faşizmi yaşadı. Bunun bıraktığı derin izlerin toplumun hafızasından silinmesi kolay değil. Nitekim bugün Alman toplumunda ciddi bir anti-faşist potansiyel var.

Yakın zamana kadar anti-faşist örgütlenmeler için de geçerliydi bu durum. Çoğunlukla gençlerden oluşan güçlü, dinamik ve kitlesel anti-faşist otonom gruplar vardı. Bu gruplar neo-nazilerin gösterilerine bazen on binleri bulan kitlesel gösterilerle karşılık vermeyi başarıyorlardı. Geline yerde bu grupların gittikçe zayıfladıkları ve dağılmaya yüz tuttıkları gözleniyor.

Anti-kapitalist bakıştan ve buna dayalı bir programdan yoksun bu tür örgütlenmelerin kalıcı ve istikrarlı olmaları beklenemez. Bu yanıyla yaşadıkları akıbet anlaşılırdır. Bu yapısal zayıflıkları bir yana, sergiledikleri pratik de bugünkü duruma gelmelerini hızlandırdı. Toplumdan kopuk maceracı pratikleri, anti-faşist eylemi çoğu zaman sokaklarda neo-nazi avlamaya ve polisle çatışmaya indirgeyen tutumları, kimi zaman sorumsuzca başvurdukları şiddet eylemleri vb., Alman devletinin onları "sol şiddet" yaf-tasıyla işçi ve emekçilerden yalıtmasını kolaylaştırdı.

DÜZENE KARŞI DEVRİM, KAPİTALİZME KARŞI SOSYALİZM!

Devrimci teorinin ve tarihsel pratiklerin döne döne kanıtlanması bir yana, Almanya'nın henüz hafızalarda diri olan yakın tarihinin de bir kez daha gösterdiği gibi; faşizm kapitalizmin ürünüdür ve o yaşadığı müddetçe bu beladan kurtulmak mümkün değildir. Bu böyle olduğu içindir ki, düne kadar "burjuva demokrasisi"nin kalesi sayılan Almanya, derinleşen kapitalist krize karşı çözümü bir kez daha polis devleti uygulamalarında, faşist yasalarda ve dahası faşist çetelerden medet ummakta bulmaktadır.

Anti-faşist mücadele sınıfsal özünden soyutlandığında, düzen içi reformist bir nitelik kazanır. Oysa faşizmi ihtiyaç haline getiren kapitalizmin bizzat kendisidir. Bu yüzden komünistler anti-faşist mücadeleyi kapitalizme karşı mücadeleden ayrı ele almazlar. Kapitalizm aşılmadan bu sorunun kesin ve kalıcı çözümünün mümkün olmadığını bilirler. Sorunun gerçek çözümü, komünistlerin kullandığı özlü bir sloganda gizlidir: "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!"

200. doğum gününü kutladığımız Marks'ın, 101. yılını geride bıraktığımız Ekim Devrimi'nin ve onun önderi Lenin'in, 100. yılına giren ve zengin deneyimler geride bırakarak kaybedilen Alman Kasım Devrimi'nin bize öğrettiği de budur.

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Yaşasın İntifada!

Birinci İntifada, bir halkın topyekûn isyanı üzerinden emperyalist orduya karşı nasıl savaşılabileceğini gösterdi. Filistinli direnişçiler en zor koşullarda kendilerini yeniden yaratmanın örneklerini gösterdiler halklara. Bugün tüm dünya halkları yeni intifadalara gebe.

Aralık 1987'de emperyalizme ve siyonizme karşı bir isyan yükseldi, İntifada! Birinci İntifadanın 31. yıldönümündeyiz.

Doğu Kudüs, Batı Şeria ve Gazze Şeridi'nin 1967 yılında işgal edilmesi sonucu, Mısır'dan Sina Yarımadası, Suriye'den Golan Tepeleri ve Filistin "İsrail'in" oldu. Katliamlar, işkenceler, tutuklamalar, birbirini kovaladı. Siyonistler işgal ettikleri toprakların yalnızca yeraltı kaynaklarına hakim olmakla kalmadılar. Çocukları hücrelerde büyüttüler. "Şanslı" olup hücreye girmeyen çocuklar ise tankların topuna, silahların kurşununa hedef oldular. Gençler işkencelerden geçirildi. Yüz binlerce Filistinli özgürlüklerinden mahrum bıraktılar. Birinci İntifada'ya kadar olan yirmi yıllık süreçte 200 bin Filistinli, siyonist İsrail'in hücrelerinde yaşadı.

Filistin halkı elbette buna sessiz kalmadı.

9 Aralık 1987 tarihinde İsrail, trafik kontrol noktasında 4 Filistinli işçiyi eze-rek katletti. Bunu protesto edenlere de azgınca saldırdı. 17 yaşında bir gencin öldürüldüğü saldırıya tepki iyice büyüdü ve Gazze'den başlayarak dört bir yanı

sardı Filistin İntifadası!

Filistinliler tanklara taş ve molotof-la karşılık verdiler. Kepenk kapatmak-tan genel grevlere, siyonist İsrail'e vergi ödememekten işlerinde çalışmamaya ve mallarını boykot etmeye kadar birçok eylem gerçekleştirdiler. Bir yandan savunma güçlendirilmeli ve bir yandan da günlük toplumsal yaşamın devamlılığı sağlanmalıydı. Toplumsal yaşama yön verebilmek için Birleşmiş Ulusal Ayaklanma Liderliği (BUAL) aktif çalışma yürütüyordu. BUAL; El-Fetih, Filistin'in Kurtuluşu için Demokratik Cephe (FKDC), Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) ve Filistin Halk Partisi'nin (FHP) koalisyonu idi. Koalisyon kurduğu halk komiteleri (Beslenme, İlk Yardım, Ticaret, Enformasyon, Araştırma-Soruşturma, Destek, Gözlem, Kadın, Tarım, Demirci, Nöbetçi, Gönüllü İş, Gıda, Güvenlik ve Eğitim komiteleri) ile toplumsal yaşamı örgütleyebiliyordu.

Ancak bu kadarı yetmiyordu. Tanklara ve toplara karşı silah kullanmak gerekiyordu ve öyle de yapıldı. Siyonist saldırganlığa silahlı birliklerle karşılık verilmeye başlandı. Bugün hâlâ daha de-

vam ediyor, siyonizme karşı mücadele. Emperyalistler halklara düşman olduk-larını Ortadoğu üzerinden açıkça gösteriyorlar. Ortadoğu halkları da emperyalizme karşı mücadeleyi sürdürüyorlar. Türkiye'den devrimciler de savaştlar Filistin cephelerinde siyonist İsrail şah-sında emperyalizme karşı. Denizlerimiz dalgalandı oralarda.

Birinci İntifada, bir halkın topyekûn isyanı üzerinden emperyalist orduya karşı nasıl savaşılabileceğini gösterdi. Filistinli direnişçiler en zor koşullarda kendilerini yeniden yaratmanın örneklerini gösterdiler halklara. Bugün tüm dünya halkları yeni intifadalara gebe.

Emperyalizme karşı mücadelenin kapitalizme karşı mücadeleden ayırt edilemeyeceğini ve Filistin ve Ortadoğu halkları şahsında tüm dünya halklarının kardeşliğini en gur sesimizle haykırmak ve bu uğurda mücadeleyi büyütme, güncel sorumluluğumuz. Unutmayalım, halkları barbarların zulmünden nihai olarak kurtaracak olan, proletarya enter-nasyonalizmidir!

“Kaynayan cehennemler” ve “hazır cennetler”*

Genç kuşakların ülkeden “kaçışı” bir hayli yoğunlaşmış bulunuyor. Bu konu hem düzen muhalefetine hem de AKP’nin temel gündemlerinden birini oluşturuyor. Düzenin bir bütün olarak “beyin göçü” diye tanımladığı olgu bir yanıyla eğitilmiş kişilerin yurtdışını tercih etmesidir. Söz konusu olgunun bir diğer boyutu ise sermaye göçüdür. Dünyada bu süreçte en çok milyoner kaybeden ülkeler sıralamasında Türkiye üçüncülüğe yükselmiş durumda. Son üç yılda 13 bin sermayedar Türkiye’yi terk etmiştir. Konunun AKP’yi ilgilendiren yanı sermaye açısından ülkenin güvenlik ve istikrardan yoksun oluşudur. Sermayedarlar gittikçe, para kaybedilmektedir.

Sorunun öneminin anlaşılması açısından Türkiye’den “kaçış”ın verilerine bakmak gerekmektedir. 2012 ile 31 Mart 2016 arasında sadece Almanya’ya göç edip oturum izni alan Türkiye vatandaşı sayısı 37 bin 729. Bu rakam 12 Eylül faşist askeri cuntasında 30 bin kişiymiş. CHP AR-GE Bilim Yönetim ve Kültür Platformu tarafından hazırlanan rapora göre, Türkiye’den yurtdışına gidenlerin sayısı bir yılda %63 arttı. 2016 yılında yurtdışına “kaçan” sayısı 69 bin 326 iken, 2017 yılında 113 bin 326 oldu. Göçen her beş kişiden ikisi 20-34 yaş aralığında. Yurtdışına gidenler arasında eğitimliler ve kentliler geniş yer tutuyor. 2016 yılının verilerine göre gidenlerin binden fazlasını mühendis ve mimarlar oluşturuyor. Meslek kolları arasında hekimler ve başta akademisyenler olmak üzere eğitimciler de yer almaktadır.

Bunun nedenleri geçtiğimiz 16 yılın tablosunda saklı. Din istismarcısı AKP iktidarı döneminde ilerici birikimin tasfiyesi anlamına gelen birçok uygulama hayata geçirildi. Bu birikimin temsilcisi olan eğitimciler KHK’larla işsizleştirme, baskı ve saldırılara maruz kaldılar. “Barış için akademisyenler”e karşı başlayan siyasal linç ve ihraç furçası Boğaziçi Üniversitesi’nde “yerli ve milli olmamak” suçlaması ile devam etti. “Cizre’ye nasıl girdiysek ODTÜ’ye de öyle gireriz”den “Komünistlere okuma hakkı tanımayacağız” a uzanan bir saldırı süreci yaşandı. Bu yaşananlar, en çok bu kesimin yurt dışına kaçmasında büyük rol oynadı.

Kaçanların büyük bir kısmı “okumak” için değil, “yaşamak” için kaçıyor. Artan

siyasal baskı ve ekonomik olarak geleceksizlik önemli bir etken durumunda. AKP iktidarı, ülkede muhalefet adına ne varsa ezme ve herkesi hapisanelere doldurmayı hedefliyor. 1950 ve 60’larda işçi göçü yaşıyordu. El kapılarına gidip de dönememek bir kuşağın neredeyse kaderi idi. 1980’de siyasal nedenlerle “kaçış” yolları vardı. Şimdi ise tek adam diktasından kaçanlar soluğu Avrupa’da alıyor.

Dünya ölçeğinde bu “kaçış”lar kriz dönemlerinde ivmeli bir hız kazanıyor. Kriz sonrası Yunanistan’da yarım milyon insan, İspanya’da 2008 sonrası 2 milyon genç ve Fransa’da bir milyonun üzerinde genç ülkelerinden “kaçtı”lar. Umutsuzluğun, çaresizliğin, bıkkınlığın bir ifadesi

olan kaçış bir yanıyla da bir arayışa dönüştürüyor. ABD’de yapılan araştırmalar genç kuşakların sosyalizmi bir alternatif olarak gördüklerini söylüyor.

Kendi ülkelerindeki geleceksizlik ve baskıdan kaçan milyonlar için Avrupa’da bir “hazır cennet” bulunmuyor. Göçmen karşıtı ve yabancı düşmanı hareketlerin hükümetlere geldiği, militarizm ve faşizmin yükseldiği bir dönemde her yer bir cehennem. Hem siyasal olarak hem de ekonomik olarak böyle bu. Krizin dünya genelindeki etkisi ilk olarak kazanılmış hakların tırpanlanması oluyor. O Amerikan rüyalarının, “hazır cennet” beklentilerinin de giderek karşılığının olmadığı bir süreçteyiz. Fransa’da huzursuz milyonlar “sarı yelek”leriyle meydanlardalar. İspanya’da, Yunanistan’da öfke sokaklara taşıyor. Ülkelerin sınırlarına kitlesel yürüyüşler düzenleniyor.

Emperyalizm sınırlarını belirlemeye çalıştığı dünyada sermayeye dolaşım hakkını tanıırken, emeğe sınırlar getirmeye çalışıyor. Yine kendi çıkarları gereği sınırlarını talan eden savaşlar sonrası göçler ve kaçışlarla dünyanın her yerinden emekçileri yan yana getiriyor. Ancak dünyanın farklı uluslarına ait, emeğine sahip çıkan milyonlar cehennemi cennete çevirebilirler.

* *Hrant Dink öldürülmeden önce son yazısında, “Kaynayan cehennemleri bırakıp hazır cennetlere kaçmak her şeyden önce benim yapıma uygun değildi” demişti.*

G. UMUT

Devrimci Gençlik Birliği (DGB) ve Devrimci Liseliler Birliği (DLB) Ankara İl Meclisi Aralık ayı toplantısını gerçekleştirdi.

Gençliğin gün geçtikçe artan siyasal baskı ve saldırılardan en çok payını alan toplumsal kesimlerden biri olduğu üzerinde durulan değerlendirmelerde; okullardaki muhalif her sesin bastırılmaya çalışıldığı, okul, yerleşke ve kampüslerinin adeta birer ‘yüksek güvenlikli hapisane’ye çevrildiğinin altı çizildi.

Öğrenci burs ve kredilerinin oldukça az olmasına rağmen yemekhane, yurt, ulaşım ve ders kaynaklarına gelen zamlar nedeniyle birçok öğrencinin çalışmak zorunda kaldığı ve böylelikle de öğrenci-

Ankara DGB-DLB Aralık ayı İl Meclisi

lerin eğitimden uzak kaldığı vurgulandı.

Okullarda gerici-faşist çetelerin devlet desteğiyle kök salmaya çalıştığı ortaya kondu.

Dünyanın genelinde neo-liberal politikalara karşı işçi sınıfının kendiliğinden hareketlilikler içerisine girdiğine ve birçok ülkede sosyal patlamalar yaşandığına işaret edildi. Macron, Erdoğan, Putin, Trump gibi temsilciler şahsında sermaye iktidarlarının, işçi sınıfı ve emekçilerin haklarını hedef alan çok yönlü saldırı

rejimlerini devreye sokarak işçi sınıfının yükselişinin önünü kesmeye çalıştığı belirtildi.

Liselerde fahiş kantin fiyatları yüzünden öğrencilerin evden yemekler getirmeye başladığı, değişen müfredatla birlikte bazı derslerde geçen senelerde işlenen konuların tekrar edildiği aktarıldı.

Bunun yanı sıra, Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde ihraçlardan bu yana yaşanan süreç ele alınarak okulu eğitim kalitesinin günden güne düş-

tüğü, akademik personelinin istifalar ve emekliliklerle eksildiği ifade edildi. Hukuk Fakültesi’nde gerici-faşist çetelerin yoğunlaşmasının etkisiyle birçok akademisyenin siyasi baskılar yüzünden çekimlik kaldığına da değinildi. ODTÜ’de İrem Kütük’ün ölümüyle birlikte yaşanan süreç hakkında konuşulan mecliste, Verşan Kök’ün başında bulunduğu ODTÜ Rektörlüğü’nün okuldaki ilerici birikimi tasfiyeye yönelik atmaya çalıştığı adımlara ilişkin örnekler tartışıldı.

Meclis, kararların alınması ve 13 Aralık’taki ölüm yıldönümünde Erdal Eren’in mezarında anma yapılması kararıyla sonlandırıldı.

Erdal olup geleceğiz ve değışecek dünya!

"O sözler ki kalbimizin üstünde dolu bir tabanca gibi ölüp ölesiyeye taşırız. O sözler ki bir kere çıkmıştır ağızımızdan, uğruna asılırız."

Uğruna ölümü tereddütsüzce göğüsleyebilecek kadar devrime inançlıydı Erdal Eren. Cellatların karanlık yüzüne karşı, geleceğe umutla bakarak, başı dik çıkmıştı idam sehпасına. Yaşı 17'ydı. Ancak erken yaşta, dünyada hüküm süren baskıların, zorbalıkların, adaletsizliklerin farkına varıp, gecelerinde aç yatılmayan, gündüzlerinde sömürülmeyen bir dünya yaratmak için örgütlü mücadele etmek gerektiğinin bilincine ulaştı.

12 EYLÜL DÖNEMİ...

1970'li yıllar, dünya genelinde açılığa, savaşa ve sömürüye karşı toplumsal muhalefetin yükseldiği yıllardı. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri de dünya genelinde yakılan mücadele ateşini, kendi topraklarında harlayacaktı. Gençliğin gerçekleştirdiği kitlesel eylemler, işçilerin grevleriyle birlikte Türk sermaye devletini tehdit ediyordu. Sermayenin ihtiyacı olan neo-liberal saldırıların hayata geçirilmesinin önünde, toplumsal muhalefet büyük bir engel oluşturuyordu. ABD, uşaklarının imdadına yetişti. Türk sermaye devleti, CIA'in karanlık odalarında tezgahladıkları askeri faşist darbeyi, takvimler 12 Eylül 1980'i gösterdiğinde hayata geçirdi. Toplumsal muhalefetin üzerinden adete dozer gibi geçen katil devlet, binlerce devrimciyi ve ilericiyi işkenceden geçirdi, katletti.

Darbe sonrasında devlet, hırsını almaz ve topluma gözdağı vermek için kanlı elleriyle devrimcileri katletmeye devam eder. Erdal Eren de katledilen nice yiğit devrimciden birisidir.

YIKILIR DARAĞAÇLARI, TÜRKÜLERLE ERDAL GELİR...

ODTÜ öğrencisi olan Sinan Suner, Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği üyesiydi. 30 Ocak 1980 tarihinde yazılama faaliyetini gerçekleştirirken, MHP'li bir bakanın koruması tarafından vurularak katledildi. Daha sonra Sinan, polis otosunda saatlerce gezdirilip, işkenceye maruz kaldıktan sonra öldürülerek hastaneye bırakıldı. Sinan'ın katledilmesinin hesabını sormak için 2 Şubat'ta bir araya gelerek eylem gerçekleştirmek isteyen yoldaşlarına asker saldırır ve eylemde çatışma çıkar. Çatışmada bir asker ölü. Aralarında Erdal Eren'in de olduğu 24 kişi gözaltına alınır.

Eri öldürenin, eylem sırasında üzerinde tabanca taşıyan Erdal Eren olduğu söylenir. Hiçbir delile bakılmadan, kimse sorguya çekilmeden tarihin en kısa yargılamalarından biri gerçekleştirilerek, yaşı 17'den 18'e çıkarılan Erdal Eren idam cezasına çarptırılır. Böylelikle devlet, yükselen muhalefeti ezmenin yolunu, topluma gözdağı verebilmenin zeminini yaratmış olur. Erdal Eren, uğruna asılabileceğini söylediği devrim davası için ölümü tereddütsüzce karşılar ve 13 Aralık 1980'de tıpkı Denizler gibi ölümsüzler kervanına katılır.

Erdal'ın katledilmesini duyan yoldaşları öfkelerini kuşanarak, bu kez de Erdal'ın hesabını katillerden sormak için Erdal'ın sesini, sözlerini duvarlara yazmak için çıkarlar sokağa. Ercan Koca da Erdal'ın yoldaşlarından birisidir. DTCF 1. sınıf öğrencisi olan Ercan, Erdal'ı selamlayan bir pankartı asarken etrafı katil polis ve askerlerce kuşatılır. Polisler pankartı indirmesini söylerler. Ancak Ercan, yoldaşlarının katillerini dinlemez, Erdal'ın ve nice yiğit devrimcinin öfkelerini kuşanarak direnir. Katiller Ercan'a saldırır. Aldığı darbeler sonucu beyin kanaması geçiren Ercan, tıpkı Sinanlar, Erdallar gibi ölümsüzler kervanına katılır.

ERDAL OLUP GELECEĞİZ VE DEĞİŞECEK DÜNYA!

Erdal Eren 17 yaşında meslek lisesi, Genç Komünistler Birliği'nde örgütlü bir devrimciydi. Ölümü tereddütsüzce karşılayabilmesinin gerisinde, bilinçli, devrimci bir kimliğe sahip olması yatıyordu. Katledilişinin üzerinden 38 sene geçse de Erdal Eren kavgamızda yaşamaya de-

vam ediyor. Erdal Eren'i ölümsüz kılan şey, devrimci örgütlü mücadelede yer alması ve böylelikle her zaman geleceği temsil etmesidir.

Bugün, 12 Eylül dönemini aratmayan ve artan baskılarla o dönemleri aşan bir süreç içindeyiz. Ekonomik krizin derinleştiği, krizin işçi ve emekçilere fatura edildiği bir süreç bu. Emekçi çocuğu olan gençlere de krizden paylarına düşenin ödettirildiği, eğitimin, yurtların, yemeklerin ve ulaşımın pahalılaştırıldığı, üniversitelerde dinsel gericiliğin tırmandırıldığı, baskının arttırıldığı, ses çıkaran herkesin ÖGB, polis, faşist çeteler eliyle boğulduğu bir dönemde, Erdal Eren bizlere, örgütlü kimliğiyle, devrime olan inancıyla, böylesi karanlık dönemlerde ne yapmamız gerektiğini gösteriyor.

Erdal'ın, annesine yazdığı mektupta belirttiği gibi, "Bu işi hep beraber yürütsek ancak kazanabiliriz." Erdal'ın bizlere çağrısı, birlik olup, baskıyı, sömürüyü, savaşları yaratan kapitalist sisteme karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmektir.

P. SEVRA

Merhaba Sinan yoldaş,

Ben eşit ve özgür bir dünya kurma mücadelemizi üniversitelerde yaygınlaştırmaya çalışan, asla umudunu kaybetmediğin işçi sınıfını henüz sıralarının başında kazanmaya çalışan genç yoldaşlarından biriyim.

Senin sonsuzluğa ulaştığının haberi Ümit yoldaşımızın mezarı başında, onlardan devraldığımız Kızıl Bayrağı daha da yükselteceğimizin sözünü verdiğimiz gün aldık. Ertesi hafta seni sonsuzluğa uğurlamak için gittiğimiz İzmir, sanıyorum hiç bu kadar buruk ve coşku dolu olmamıştır.

Seni orak-çekeçli kızıl bayrağımız ile sarmaladığımız tabutun bizlerin, genç

Seni kavgamızda yaşatacağız!

yoldaşlarının omuzlarındaiken yaşadığım duyguları kelimelerle tarif etmek güç. Senin gibi bir yoldaşa sahip olmanın verdiği gurur, ağırlık ve dolup taşan hislerimiz... Seni uğurlarken söylediğimiz Enternasyonal Marşı belki hiç bu kadar anlam bulmamıştı bilinçlerimizde.

Ardından sana dair çok şey yazıldı. Yazılanların hepsini okudum. O kadar güzel şeylerdi ki, bir devrimcinin ardından daha başka ne söylenebilir diye düşündüm. Sen gerçek bir insanmışın, bunu gördüm.

Seninle tanışma fırsatı bulan yoldaşlarımız sayesinde, en küçük işten en büyüğüne olan disiplinli ve ayırt etmeyen tutumun, davranışların, komik anıların şimdi genç yoldaşlarının dilinde. Adeta bir türkü gibi dilden dil dolanıyorsun.

Seninle hiç tanışmadım yoldaş ama biliyorum ki artık sen mücadelemizsin. İnsanın gerçek bir insan gibi yaşayabileceği bir dünya kurma mücadelesi veren her yoldaşımızın gözlerinden bakıyorsun bizlere.

Söz veriyoruz yoldaş, senin hiç yıl-

madan, usanmadan sürdürdüğün sosyalizm mücadelemizi bizler de son nefesimize kadar sürdüreceğiz. Senin varlığın biz genç yoldaşların için başka bir dünyanın mümkün olduğunun en net kanıtıdır. O başka dünyayı kurana dek sen bilincimizde, mücadelemizde yaşamaya devam edeceksin.

"geleceğe hasretle yürüdüğümüz bu topraklarda açacak nice Sinanlar Bekleyedursun iyi günler Ayak sürüsün aydınlıklar Zor dönemlerde Kış kıyamette Hayat bulacak nice Sinanlar."

İSTANBUL'DAN GENÇ BİR YOLDAŞIN

“Karanlık zamanlar”da direniŒi ve kararlılığı ile emekçilere yol gösteren yiğit devrimci Erdal Eren’i ölümünün 38. yılında saygıyla anıyoruz...

**Devrim ve sosyalizm
kavgasında yaŒayacak!**